

3e ANNÉE - N° 89

SỐ MÙA XUÂN

17 JANVIER 1941

Đàn bà

Directrice: MADAME BANG DUONG NÉE LƯU-THY-YẾN
DIRECTION: 76, WİÉLÉ - HANOI

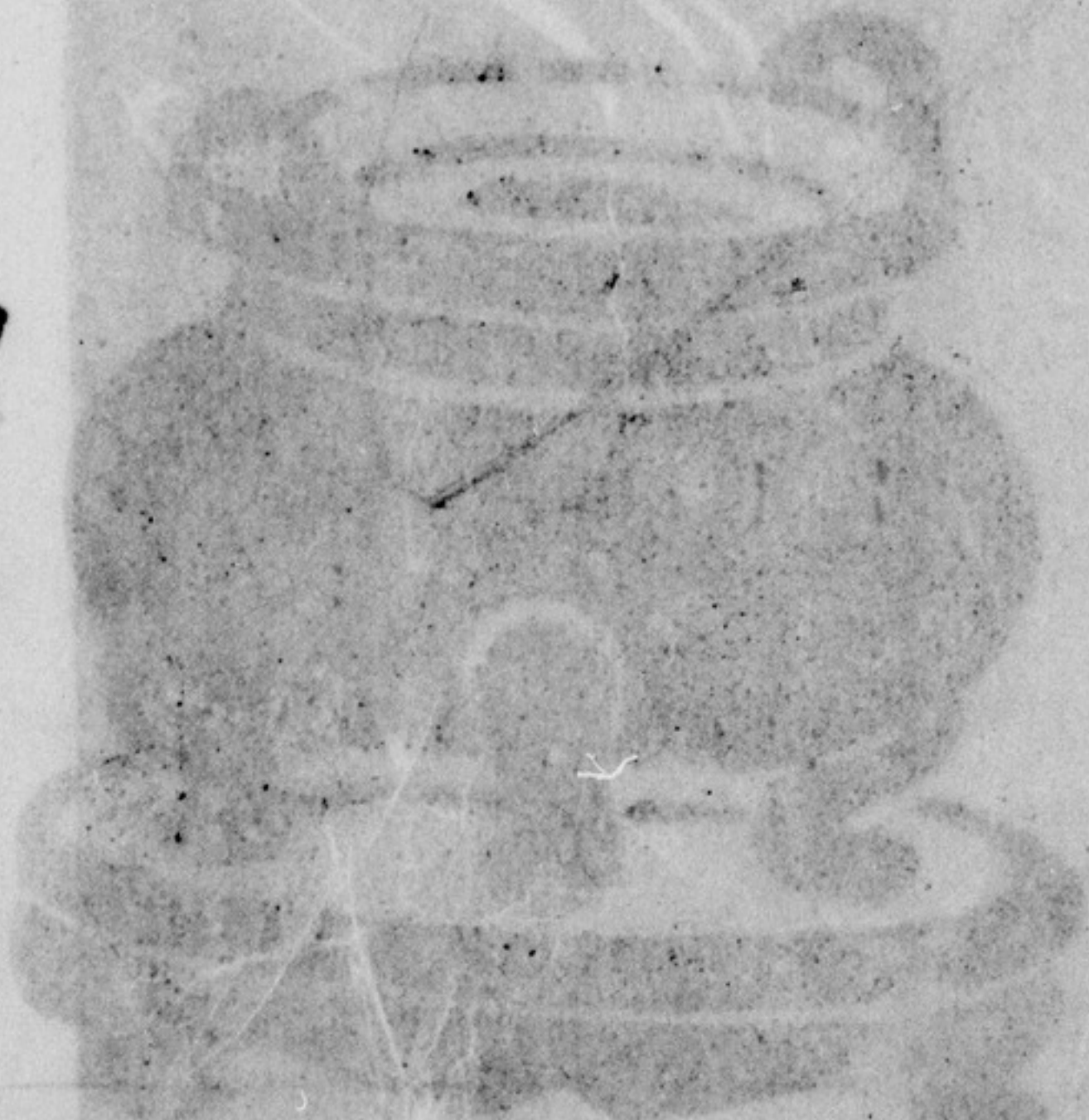
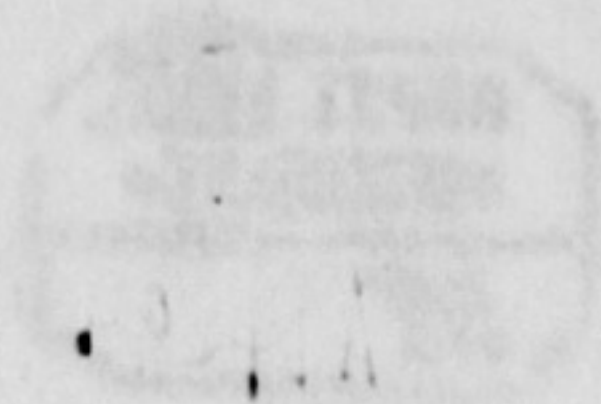

GIÁ 0\$40

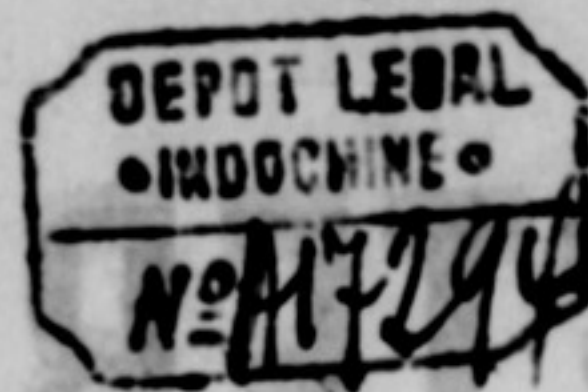

Độc lập

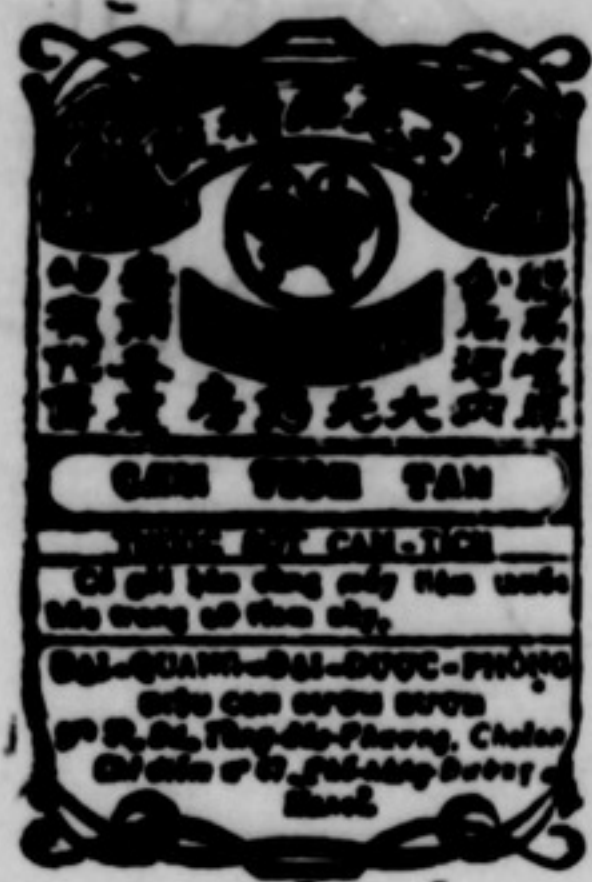
TRƯỜNG ĐẠO ĐỨC VÀ SỰ NGHIỆP
TRƯỜNG ĐẠO ĐỨC VÀ SỰ NGHIỆP

NAM M O' I M O' HANG CHO TRE

CAM TICH TAN ĐAI - QUANG

Sẽ có ích lợi hơn là mở hàng
bằng tiền hay cho quà bằng
bánh kẹo, vì chỉ có Cam-Tích-
Tán Đai-Quang mới là món
quà chính đáng, làm cho trẻ
con hay ăn chóng nhớn, vui
chơi mạnh khỏe quanh năm

ĐAI-QUANG DƯƠC-PHONG

23, Phố Hàng Ngang — Hanoi, Téléphone 805

NHỮNG ĐỒ NỮ TRANG LỊCH
SỰ NHẤT ĐỀU BÁN TẠI NHÀ

A PERROUD

Số 39 phố Tràng-Tiền — Hanoi

PAPETERIES DE L'INDOCHINE

SOCIÉTÉ ANONYME CAPITAL 6.552.500 FR^S

SIÈGE SOCIAL: 23 RUE NITOT PARIS 16^e

Usine de dapcau

registre c. hanoi n. II

Direction générale

à dapcau

adresse télégraphique :

papeteries dapcau

téléphone

10 dapcâu

26 dapcâu

Usine de viêtri

Registre C. hanoi n° 19

Usine de viêttri tél: 1

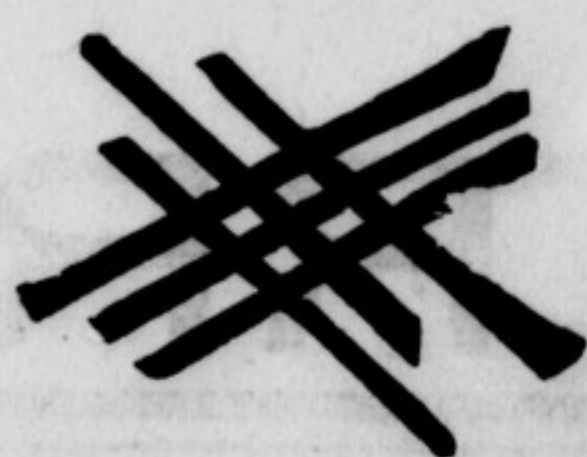
Dépôt de vente des pâtes

à papier:

Hanoi tél. 1278

Exploitations forestières

Tuyênquang tél. 15

service commercial & dépôt de vente

111 AVENUE GAMBETTA HANOI TEL — 1333

TẾT nào cũng bánh chưng, thịt kho, cá kho, giò mỡ, dưa hành, cũng thủy tiên, cũng đào, cũng quất, chả thấy thay đổi gì cả, thực chán vô cùng.

Một cô thiếu nữ bông bột nhựa xuân, đôi chân giần giật như chân hươu không chịu đứng yên một chỗ bao giờ đã thốt lên câu trả lời chán ngán ấy, khi tôi hỏi cô :

Em nghĩ thế nào về sự ăn tết từ trước đến nay ?

Cô còn nói thêm : Tôi bụi gàn một tháng chạp, dọn nhà, quét vôi, sắm sửa tốn kém để dồn vào ba ngày tết thì vô nghĩa lý quá. Sao người ta không dần dị như người tây, gọi là kỷ niệm qua quít một ngày đầu năm ? Việc gì người ta phải tốn sùng ba ngày tết quá thế ?

Tôi không trả lời gì cả, hết lòng nhân nhượng một cô thiếu nữ bướng bỉnh, thường thích phản đối tất cả những cái gì đã thành nền nếp, vì tôi biết cô phản đối chỉ để mà có cái kiêu hãnh được phản đối, vì tôi biết cũng cô thiếu nữ ấy sang năm đây, vài năm nữa đây sẽ có những ý kiến khác hẳn, có thiện cảm với sự ăn Tết cổ truyền. Mà còn phải đợi đâu một vài năm nữa, mới hôm qua đây, sau hôm cô nói chuyện với tôi ít ngày, tôi đã gặp cô trong chợ Mơ tiêu tit hân hoan giữa muôn ngàn người mua sắm tết. Cô, cô cũng đang chọn mua những mớ dưa xanh tươi, ngồng, non, mềm làm ưa được nước miếng. Thấy tôi có giờ những mớ dưa, kiêu hãnh : — Chị xem những mớ dưa... Dưa này tết ăn, vẫn eòn giữ được cái vị hăng hăng, chấm với nước mắm cà cuống, ăn kèm với thịt kho thì phải biết, tuyệt... tuyệt... Tôi mỉm cười, hóm hỉnh :

— Thế em cũng ăn tết với thịt kho và dưa hành à ? Có nguýt yêu tôi mà chẳng trả lời sao. Nhưng tôi, tôi hiểu rằng dù không muốn yêu cái tết, dù không muốn ăn tết như mọi người, nhưng người ta vẫn bị cuốn vào cái sức quyến rũ vô hình nhưng mãnh liệt của cái tết lưu truyền đã ngàn vạn năm. Người ta vẫn thấy trái tim bông bột, nồng nã theo với sự bông bột nồng nã của tất cả mọi người xung quanh trong sự đón chào Xuân Mới, trong sự cử hành cái tết. Phải chăng đấy là mối cảm thông thiêng liêng, nhiệm vụ tôn giáo của cả một dân tộc Việt-Nam trong ba ngày tết mà những nhà văn thường nói đến khi ca tụng cái Tết Việt-Nam ?

U

Ngoài cái phương diện tinh thần bất di bất dịch của cái Tết, đến cái phương diện vật chất thiết thực là sự « ăn tết » theo nghĩa đen, người ta dù muốn cải cách những món ăn, món uống, cũng thấy không thể nào vượt bỏ được những chiếc bánh chưng dày dặn, vuông vắn, biểu tượng một tâm lý hồn-hậu, vượt bỏ được nôi thịt, nôi cá, những món ăn quốc-gia mà riêng về dịp tết được kho, chẽ, một cách trịnh trọng đặc biệt. Ăn Tết, mà không có nôi thịt, nôi cá, dăm chiếc bánh chưng, cái Tết không ra hồn cái Tết. Có nhiều người như cô thiếu nữ nói trên cho sự ăn tết đều đều, tết nào như tết ấy, nhà nào như nhà ấy là buồn tẻ, nhưng chính trong sự giống nhau đó, người ta đã thấy tất cả thì vị cảm động một mối tình liên lạc mật thiết giữa người xưa với người nay, giữa các người đương thời với nhau.

Và lại cổ nhân đặt ra những món ăn tết hầu hết là những món ăn để trữ, không phải là do một sự vô tâm ngẫu nhiên. Dân chúng Việt-Nam vốn cần cù, không có những ngày nghỉ hàng tuần, những vụ nghỉ hè dương sức như dân chúng phương tây. Suốt một năm chỉ có ba ngày tết nghỉ ngơi, nếu ba ngày nghỉ ấy, ngày nào người nội trợ cũng chợ búa, cơm nước như những ngày thường thì còn gì gọi là nghỉ ngơi chơi tết nữa. Làm những món ăn trữ, người nội trợ được thông dong vui hưởng ba ngày tết, người ta bày tiệc tùng long trọng mời khách khứa ăn uống. Cũng một ý tôn trọng sự hoàn toàn thông thả của người

phụ'ợ'ng cầu hoàng

Nàng Văn-Quân, lặng lặng ở bên phòng
Lặng tai nghe, véo vắt tiếng tơ đồng :
Tiếng đau khổ mơ sâu và buồn thảm
Của chiếc Phượng bên trời bay ngao ngán...
Tìm người yêu đi mãi chẳng thôi về,
Rồi tấm lòng đau khổ với đề mê,

Phượng lẻ bạn, bay đi cùng trời đất,
Qua những đỉnh non cao mây chắt ngất,
Hay những đồng hieu quanh bóng trăng tà
Lối thoi trên đất côi những lau già...
Hay vơ vẩn trên tha ma vắng vẻ,
Rồi bay vút đến sương mờ lặng lẽ.

Nhưng than ôi ! Sau những buổi chiều thu,
Sau những đêm tuyết gió mắng tìm vơ,
Phượng trở lại, một mình sâu vô vô
Mang vết thâm đau thương và khổ khổ.

Đến bây giờ thấm thoát mấy năm qua,
Hoàng còn bay, còn luyến cảnh cao xa,
Không hề nghĩ ngày kia bay trở lại,
Sống cùng Phượng gió mưa nơi đại hải.
Đề cùng nhau uống bọt nước trong ngần,
Cùng hát ca, vui vẻ cảnh mơ màng
Cùng yêu sống, say sưa, đời rực rỡ
Giữa những đám sương mù và sóng gió.

Nhưng than ôi ! Sau những buổi chiều thu,
Sau những đêm tuyết, gió mắng tìm vơ.
Phượng trở lại, một mình, sâu vô vô.
Mang vết thâm đau thương và khổ khổ.

Nhưng, đêm nay, Phượng gặp ở phòng lan,
Sau bức rèm hương tỏa, khách hồng nhan,
Đang mơ mộng lắng nghe lời ta thán
Của người khách khổ đau đang khóc bạn.
Nhưng, than ôi ! thiếu nữ ở sau rèm,
Có biết chăng nỗi thảm khách phòng bên ?
Có biết chăng nơi lòng đầy nỗi khổ
Của người khách khóc đời không rực rỡ ?

Nhưng nàng ơi ! đừng để khách đêm nay,
Mang vết thương, mang mãi tháng, năm, ngày,
Nàng đừng để cho ta thương ngao ngán,
Đi tìm mãi ven trời xa một bạn.
Ta khổ đau, buồn thảm nỗi bơ vơ,
Sống cuộc đời buồn tẻ ! Biết bao giờ
Ta được hưởng thú ái ân đầm ấm

Ôi ! đâu còn nữa ái ân, đầm ấm !
Buổi tối nay, dừng lại cạnh phòng lan,
Cạnh phòng lan, thiếu nữ lắng nghe đàn,
Nghe người khách khổ đau đang khóc bạn,

Nghe người khách buồn duyên sâu ngao ngán.
Rồi đêm mai khách sẽ già từ đi,
Khách sẽ đi nỗi đời bước lưu ly,
Đi không lại, than ôi, không lại nữa,
Tung cánh Phượng theo mây cùng với gió.

Nhưng nàng ơi ! Đừng để khách đêm nay,
Mang vết thương, mang mãi tháng năm ngày.
Nàng đừng để cho ta thương ngao ngán,
Đi tìm mãi, ven trời xa một bạn.
Rồi đêm nay nàng thấy bóng ta đâu ?
Ta đi luôn, mang mãi vết thương đau,
Theo dòng nước triều miên không trở lại.

Đường gió bụi, ta không hề gặp lại,
Ta theo bèo trôi nổi giữa tràng giang,
Đề thủy triều lên xuống dập thân tan,
Đề sóng gió mệnh mang nơi đại hải
Hủy kiếp sống đầy gian truân, tẻ tái.
Ta biết yêu nhưng ai biết yêu ta ?
Ta sống đời buồn tẻ biết bao giờ
Ta được hưởng thú ái ân đầm ấm ?

Em xem mây bay lơ đãng trên trời,
Cánh bèo xanh, trên nước hững hờ trôi,
Chiếc chim yến bay về nơi xa tít,
Lá buồm trắng bơ vơ sương mù-mịt...
Rồi những đêm lặng lẽ ánh trăng tàn,
Ngọn thu phong diu dặt ở trên ngàn
Gieo lá đỏ trên đường mờ hẻo lánh,
Em có thấy lòng em thương hieu quanh ?

Rồi những khi mơ mòng cạnh
rèm hoa,
Em ngồi nhìn những dấu vết
xuân qua
Nay để lại trên lá cây, vàng vố.
Em có thấy đời em không rực
rỡ ?

Thôi em ơi ! đừng để khách
đêm nay,
Mang vết thương, mang mãi
tháng, năm, ngày,
Em vắng vẻ yêu đương, anh
cũng vắng,
Ta hãy dắt nhau trên đường
tươi sáng...

PHI-YẾN

KÉN CHỒNG...

Các cụ già, ông bà, chú bác đến hay, hễ các cô cháu gái môn môn tơ đào mừng tuổi các cụ là sao các cụ cũng chúc lại cho một câu thường lệ: « Mừng cô năm nay nghi gia nghi thất nhé » Câu mừng làm cho các cô cháu đỏ mặt, thừ đờ mặt của người có một ý gì thầm kín mà bị người khác sống sượng nói toạc móng heo ra! Đùng thế, cái mộng của mọi cô xuân nữ, cái mộng của những người thân yêu của cô chẳng lẽ thấy cô đẹp duyên đôi lứa ư? Nhưng các cô trước những gương tay liếp phụ tình, bạc nghĩa của bọn đàn ông, trước những mộng ái ân tan vỡ của bao bạn gái, khỏi sao không lo sợ vẩn vơ?

1) Bàn tay của nghệ sĩ Pablo Casals (người kéo Violonelle giỏi nhất hoàn cầu bấy giờ).

Thân gái như hạt mưa sa...! Đề an ủi nỗi lo sợ ngấm ngấm của các bạn, dưới đây chúng tôi xin hiến các bạn một cách bạn giúp gặp được người yêu tử tế, lánh những kẻ lường gạt. Hơn thế nữa, cách này cho ta rõ cả những tình tình u-uẩn của bất cứ kẻ nào đứng trước mặt ta.

Chớ nghi nan! những lời dưới đây không phải là của một tên « tướng số » lão nào đâu. Đây là một công phu nghiên cứu kỹ càng, một kinh nghiệm đầy đủ, một đặc thắng của 30 năm tìm

tòi theo phương pháp khoa học. Tác giả công trình ấy là một bạn gái, bà Etta Federn, lương khoa tấn sĩ ở hai đại học đường: Vienne và Munich. Những tác phẩm văn chương của bà về Goethe và Dante đã được dịch ra

2) Bàn tay của một công tử bột 15 thứ tiếng, còn những sự nghiên cứu của bà về khoa « tướng tay » đã được các nhà thông thái ở khắp thế giới công nhận. Ta hãy nghe bà nói.

Về bàn tay

Sở dĩ tôi đề tâm nghiên cứu 2 bàn tay của người ta mà không nghiên cứu các bộ phận khác là vì theo tôi thì tạo hóa đã biên rõ số phận, tình tình, duyên nợ, sự-nghiệp của mọi người vào lòng bàn tay của họ.

3) Bàn tay của một nghệ-sỹ người Mỹ.

Tôi đổ ai kiểm được ở trên thế giới hai cái hoa đầu ngón tay (empreintes digitales) giống nhau?

Khoa học đã dựa vào đó để làm căn cứ cho mọi người. Công lý nhờ đó mới rõ ai

oan ai không? Trình thám nhờ đó mới dò xét được những vụ trộm, cướp, ám sát bí mật v. v...

Thế thì sao khoa học không « đi quá vào trong bàn tay chút nữa? » Tôi, một đồ đệ của thần khoa học, tôi đã đi, để biết một kẻ đứng trước mặt tôi là người thế nào.

Về ngón tay

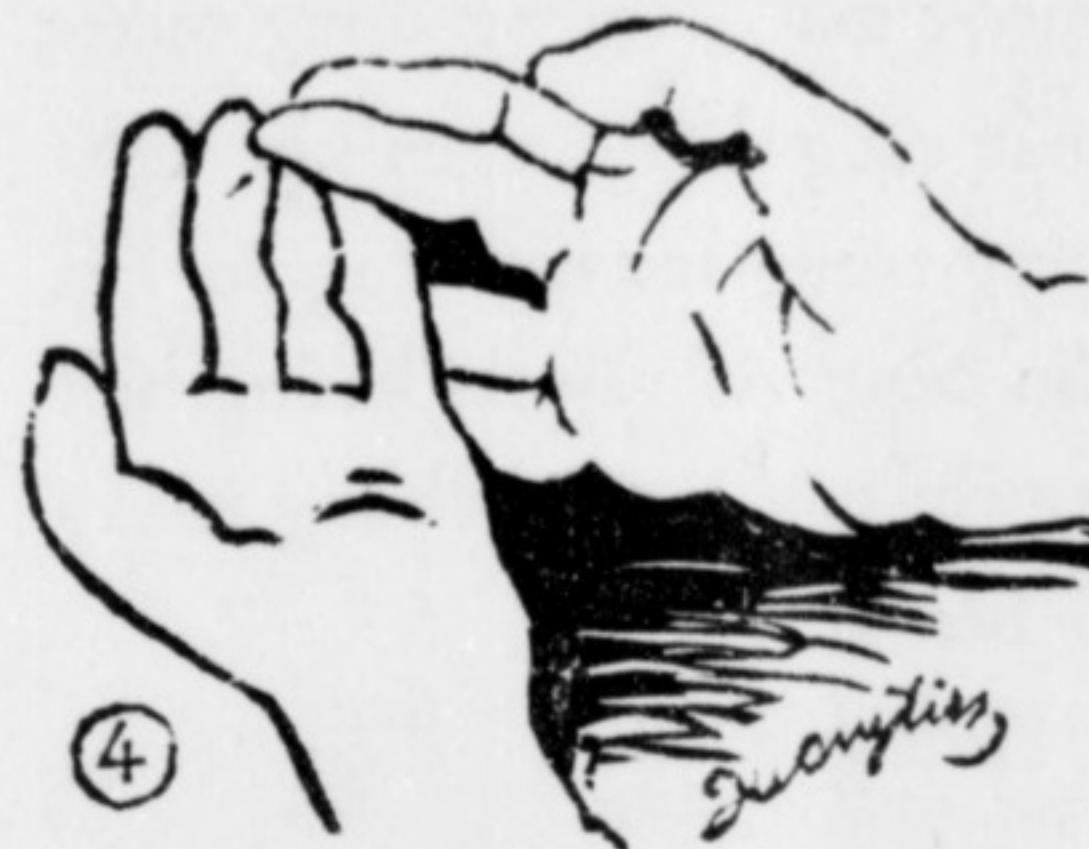
Những ngón tay nhẵn, trơn: Người có ý định thẳng thốt, hấp tấp.

Ngón tay nhiều mấu, nhiều gân: Người tri trọng, làm gì cũng cẩn thận, tính toán.

Ngón tay cứng: Người sô sàng, có khi hung tợn nữa.

Ngón tay mềm: Người khéo léo, nếu là đàn bà thì là một nội trợ giỏi, nếu là đàn ông thì là một họa-sĩ, một nhà điêu-khắc.

Ngón tay giải: Người ưa xem xét, quá chau chuốt cẩn

4) Bàn tay của nhà nữ cách-mạnh Emma Goldmann.

thận, có khi tần mẩn cả những sự nhỏ mọn. Người đàn ông nào có những ngón tay ấy thì chỉ là một anh công tử bột, bất nhất, và vô tài. Về tình ái, người ta đã nghiệm rằng, hạng đàn ông có ngón tay giải, sinh sẵn là những hạng hay bỏ vợ nhất.

Ngón tay ngắn vừa: Nếu là đàn bà thì có tài buôn bán, đảm đang, nếu là đàn ông thì có tính thật thà tử tế, ưa làm việc, quả quyết

và gan dạ. Phần nhiều những tay kinh doanh giỏi, những kỹ-nghệ gia, những viên thượng tướng, những viên giám đốc các bộ của một nước đều có ngón tay ấy. Đã đành nhưng ông ấy không phải là những ông chồng thơ mộng.

5) Bàn tay trái của một nhà kiến trúc lúc nhỏ bị cụt tay phải

So sánh những ngón tay với nhau

Ngón cái giải: Có nghị lực, quả-quyết, thông minh, vắn: Hay nóng giận, dễ sa ngã, ít nghị lực.

Ngón trỏ giải: Kiêu ngạo, thiếu can đảm, chóng chán, vắn: Được sao chịu vậy, thích yên phận.

Ngón giữa giải: Tham lam nhưng không bao giờ toại nguyện, vắn: một đời vất vả, bồng bềnh.

Ngón vô danh giải: Ưa mỹ thuật, thích làm dáng, khát danh vọng, vắn: hay nản tri dễ đổi lòng trước sự nghèo nàn, bất mãn.

6) Bàn tay của một họa sĩ

Ngón út giải: Giao thiệp giỏi, tốt, an nhàn, đời sẽ sung sướng, vắn: Chịu khó, hay gặp may, đánh số hay trúng.

(Xem tiếp trang 21)

...Tìm Bạn

XUÂN NÀY VẮNG VÊ

Viết riêng cho những chị em có chồng tòng chinh bên Pháp

Trong khi chúng ta vui vẻ sửa soạn cái tết, vui vẻ sắp sửa chung hưởng cái tết đầm ấm với mọi người thân yêu trong gia đình, chúng tôi không quên rằng chung quanh chúng tôi, ở những vùng quê có vài vạn gia đình, vài vạn cha già mẹ yếu, vợ trẻ, con thơ ăn cái tết này ngao ngán, buồn rầu, bởi vì người con trai, người chồng, người cha, người anh đang làm phận sự một tên dân bảo hộ trung-thành bên Pháp Quốc.

Những ngày thường, sự nhớ nhung ở lòng già, ở lòng người chinh phụ còn nhờ công việc đồng áng, chợ búa khuấy khoa đi, nhưng Tết đến, cái lòng nhớ-nhung bỗng dưng khêu gợi, đầu đón sót xa vô cùng mãnh liệt. Mỗi việc sửa soạn ăn tết, mỗi việc thờ cúng vui chơi trong ba ngày tết càng nhắc rõ sự thiếu mặt người đàn ông thân yêu ấy!

Những Tết người ấy có ở nhà thì cái việc chẻ gang làm lạt, gói bánh chưng (thường ở thôn quê việc gói bánh vẫn phần người đàn ông, tay họ mạnh hơn gói được

chặt chĩa hơn) việc chặt tre làm cây nêu treo chuông khánh cho vui cửa, vui nhà, đâu có đến phần người cha già, người vợ yếu? Rồi đến ngày mồng một Tết, trước bàn thờ tổ tiên — người chết cũng tìm về xum họp trong lòng gia đình với con cháu — vắng bóng người đàn ông vạm vỡ, sừng sững trong chiếc áo the sì sụp khăn vái, cái Tết mới buồn tẻ làm sao! Hình như vắng một người đàn ông ấy, là vắng cả về hoạt động sinh khí của cả một nhà. Và dù kỷ niệm đến đâu, người mẹ, người vợ tồn cổ cũng khôn dừng lau dầu mắt giòng nước mắt càng dễ tuôn rơi khi nghĩ rằng trong lúc dân làng ăn Tết ấm cúng vui vầy thì không biết người con, người chồng ra sao ở bên kia trời?

Đường bưu điện chưa nhanh chóng, sự thưa tin tức càng khiến nỗi nhớ nhung thêm về lo sợ. Cho nên chúng tôi nghĩ rằng bây giờ được tin tức bình yên của chồng con, anh, em bên Pháp, những người chinh phụ, những gia

đình có con em tòng chinh chắc ăn Tết được yên ổn, ngon lành.

Thì đây, cùng với những lời chúc tụng may mắn, chúng tôi xin mang lại cho các gia đình nói trên những tin tức tốt lành về số mấy vạn

binh lính và lính thợ không nghề của ta ở bên Pháp.

Sau ngày đánh chiến, những binh lính thợ ấy đều được dời xuống miền Nam là miền không bị hại về chiến tranh và đóng ở các nơi như Marseille, Montpellier, Carcassone.

Mặc dù là hiện tình có nhiều vấn đề nghiêm trọng, các nhà đương cục cũng không quên chăm nom đến lính thợ Đông-Dương, những người ấy được chính phủ săn sóc rất cẩn thận về chỗ ở, đồ ăn uống, quần áo mặc và về sức khỏe, không thiếu thốn chút gì cả.

Ngoài ra khí hậu miền Nam nước Pháp, tuy về mùa đông, nhưng vẫn dễ chịu. Nói tóm lại sự sinh hoạt của anh em lính thợ Đông-Dương hiện được hoàn toàn yên ổn.

Báo cho chị em tin ấy, chúng tôi chắc chị em sẽ yên lòng ăn tết và cái tết của chị em sẽ bớt niềm cô quạnh điều hui.

T. B. Đ. B.

Cùng các bạn đọc

Ra giêng vì thợ nhà in mãi tới mồng 8 annam tức là ngày thứ hai 3 Février 1941 mới đi làm nên số 90 sẽ ra ngày thứ sáu 7 Février.

T. B. Đ. B.

VẮN SẦU! VẮN SẦU!

Quần áo đẹp, giăng đi yếu điệu mềm mại, cặp môi đỏ tươi, mắt phượng mảy ngài, tuyệt đẹp, chỉ còn bộ răng vỡ cho nên vẫn sầu. Còn đợi gì, còn do dự gì mà không lại:

Nhà trồng răng Minh-Sinh

là một nhà trồng răng to nhất và đủ về lịch sự ở Hà-thành, có đủ các máy điện để sửa về răng, lợi, Các quý ngài ở xa cần hỏi điều gì xin viết thư về bản hiệu, xin sẵn lòng trả lời ngay Minh-Sinh dit Nguyễn-huy-Dân — 174, Rue du Coton — Hanoi
giấy nói số 1310

BA MƯƠI

chả thích cái này, em thích cái khác kia. ! »

Ôi ! Tại sao về đây thiếu phụ lại gặp ngay bóng hình con bé ấy ? Phải chăng để cho lòng nàng càng dễ vò xé, để cho nàng càng dễ bán khoản nhắc nhỡm trong lòng — tâm lòng rộng như bãi hoang — cái câu vừa ngao ngán vừa thần tiên : « Khi ta còn bé... »

Nàng không bé lại được nữa, giờ nàng chỉ mang trong lòng cái thấy ma của con bé ngây thơ cùng bao nhiêu hạnh phúc của nó, đã tàn, đã chết, nặng nề như mang những hòn đá, hòn chì..

Cái thấy ma đưa bé chẳng cần phải kể lẽ với nàng. Nàng đã biết tất cả những điều nó muốn nói, nàng biết rằng cái nhà nàng xum vầy với bố mẹ anh em đã thuộc về người khác từ lâu, cha mẹ đã chết, anh em nàng thất lạc nơi xa. Nàng biết... nhưng điều nàng biết hơn cả là nàng đã bị phụ bạc, bị hắt hủi...

Cái chàng trai trẻ đã quyến rũ nàng bỏ nhà cửa, bỏ cái huyện lỵ này, chàng ta đã mang cho nàng cái thù ngáy ngất của ái tình dễ sau ít lâu lại mang lại cho nàng những đau khổ gớm ghê hơn cái chết. Nàng đã biết những cuộc tình duyên khác, những đau khổ khác. Vô số chàng trai trẻ bảo nàng : « Anh yêu em, thề sẽ yêu em suốt đời ». Họ đã nói dối cả. Rồi cuối cùng một tiếng nói nữa, phũ phàng quyết liệt bảo nàng : « Hết tình nghĩa rồi. Em hãy đi đi. Tôi không cho em ở

nhà tôi nữa. » Nàng đã đi như một người tờ già chủ không muốn dùng.

Và một cái gì u uẩn nhất trong tâm linh nàng đã dundũi nàng trở về nơi này, mà nàng đã sống cái thời bé bỏng và cái thời thiếu-nữ có duyên.

Nhưng chẳng gặp ai quen thuộc nàng cả. Không một ai giờ tay ra, niềm nở sừng sốt reo lên : « Kia có ! Cô đấy à ! Lâu lắm rồi... » Không, không có một ai nhận ra nàng cả. Minh nàng đứng chờ vờ bên quán chợ, chỗ xe ô tô ngừng cho nàng xuống. Quán chợ vắng tanh, chẳng chờ vài cái bụi gỗ.

Nàng tiến bước lên đi vào trong phố, cái phố độc nhất. Phố im như tờ, nhà nhà đèn đóng cửa, có nhà lại khóa trái cửa bên ngoài. Nàng ngơ ngác, không lẽ cảnh vật đều khinh bỉ, trốn lánh nàng, không thêm ra mặt đón tiếp nàng ?

Có một nhà còn hé cánh cửa. Nàng liếc nhìn thấy quầy hàng, một cửa hiệu tạp hóa. Nàng đánh bạo bước vào, như một người khát nước, gập nước thì sà vào, liều lĩnh không cần biết người có nước cho uống hay không ?

Nàng bước vào, chân lão đảo. Một người đàn ông khăn áo chỉnh tề nhìn nàng : « Bà hỏi gì ? »

— Tôi muốn mua... Nàng chỉ vào quầy hàng mà thực sự mắt không thấy trong quầy có những thứ hàng gì ? La vì nàng đã nhận ra người đàn ông, chủ hiệu.

Hồi xưa, hẳn đã hỏi nàng làm vợ, và nàng đã bĩu môi xưa đây cái cuộc tình duyên đáng trước mặt nàng : « Em chả thích cái này.... em thích cái khác kia ».

Một người đàn bà ở trong nhà đi ra, nghiêng nghiêng mắt nhìn nàng một cách nghi ngờ, dè bĩu. Người ấy bảo chồng : Tủ khóa rồi lục lọi ra bán làm gì ? Nhà vào sắm sửa đèn hương đi, tôi bán cho. Nao mua gì ? Mua thì chả mua sớm để chiều ba mươi tết mới mua ? »

Chiều ba mươi tết ! Nàng sừng sốt... trái tim đã chai rồi, không còn cả một ý niệm về thời gian nữa. Nàng lầm bầm nhắc như mê hoảng : Chiều ba mươi tết... !

Chiếc khăn mặt định mua rơi xuống mặt quầy. Người đàn bà cầm lấy chiếc khăn, cau mặt : « Thôi không mua thì thôi, bà ra cho chúng tôi đóng cửa còn cúng lễ chứ ! »

Nàng cúi đầu đi ra, loạng choạng hơn lúc bước vào. Một tràng pháo đầu tiên. Nàng rung mình. Một tràng pháo nữa. Tràng pháo nổ như đáp lại tràng pháo kia, ròn rã, quần quít. Nhà nhà đã cúng cơm, nhà nhà đã quây quần trước bàn thờ khói hương nghi ngút.

Một mình ràng, một mình nòng lủi thúi giữa con đường vắng ngắt. Không có bóng một con chó chạy trên đường. Chó cũng đang tụ họp bên người. Chỉ một mình nàng chờ vờ với những tiếng thăm thì : « Anh yêu em. Thề sẽ yêu em suốt đời... »

Vậy mà chiều ba mươi mới đánh dấu tận cùng một năm chứ chưa phải đánh dấu tận cùng một đời người...

THU THU

Bức Thư Nhắn Bạn

Các bà chị.

Em, Mỗi kỳ mẫu nguyệt khai-hoa thì bà Đỡ lại bảo nhà em cứ mua RUỘU CHÔI HOA-KỶ mà soa cho em tốt lắm, xem ra tốt thật, vậy em có mấy câu thơ nôm dưới này để giới thiệu các bà chị mỗi khi ở-cũ cũng nên dùng :

Nhân các bà tại kỳ ở-cũ,
Muốn tốt tươi nên giữ màu da
Hoa-Kỳ Rượu Chôi nên soa,
Dung nhan sẽ thấy nõn na
hơn xưa,
Vừa dần huyết lại vừa răn cốt,
Về đoan-trang đẹp tốt dễ trông,
Ngày xuân càng được sắc hồng,

Càng tăng màu thắm càng
nồng ấm yêu
Đào thị Hồng-Loan

CHỦ TẠI CON MÈO

Nhân vật :

- 1) BA VỊ TÁO QUÂN (2 ông một bà)
- 2) BÀ CHỦ NHÀ
- 3) THẲNG NHỎ
- 4) CÁC VỊ TÁO QUÂN KHÁC
- 5) CON MÈO ĐEN

SEN I

BÀI TRÍ — Một cái bàn tạp kê ngay cạnh bếp, bếp trông thẳng ra cổng ngoài đường tạm làm bàn thờ tiền táo quân trên bàn mới có mũ mũ, chưa thấp hương.

Lúc mở màn lên, ba vị táo quân hai ông một bà, mặc chỉnh ề, nhưng để ý áo mũ vẫn là áo mũ năm ngoái, ngồi trên đồng hành lý, chốc chốc lại thở dài có vẻ chờ đợi nóng nảy. Trông ra đường các vị táo quân khác lũ lượt vừa đi vừa cười.

T. B. — Chết chữa! Chiều rồi mà chưa thấy con mẹ chủ nhà tiễn chúng mình. Bàn thờ vẫn lạnh tanh lạnh ngắt. Chả thấy mặt con mẹ chủ đâu mà cả thằng nhỏ cũng mất dạng. Thế này thì kịp giờ châu thượng để làm sao?

T. Q. I — Ta chịu khó chờ một lát. Lúc này tôi đã thấy con mẹ chủ bảo thằng nhỏ đi chợ mua ngựa đấy mà. Chắc nó cũng sắp về.

T. B. — Tôi thì cuộc là thẳng rành nó đi cho đến tối. Ông có thấy bao giờ nó đi đến nơi về đến chốn không? Đi chợ hàng trống canh mới về. Rồi thì làm vợ làm vàng, làm bần làm thiếu cái bếp lúc nào cũng bừa bãi. Nhiều khi lấy gió hót phân cho lũ con chủ nhà

nó bệ cả cái súc bần lên bếp, để cả cho mèo bậy bạ lên chỗ ăn ngồi của mình. Nghĩ đến thẳng rành lúc nào tôi chỉ muốn báo mộng cho con mẹ chủ biết những khoản ăn bớt ăn số của nó.

T. Q. II — Hơi đâu, cho con mẹ chủ thế mới đáng kiếp, ai bảo khắc nghiệt keo kiệt lắm vào.

T. Q. I — Nay hãy xếp chuyệu đàn bà lại...

T. B. (quắc mắt) — Thế mà ông gọi là chuyện đàn bà à? Nó phạm đến oai linh mình

thiên-dinh thì đứng vào chỗ nào mà thay? Đứng giữa cửa khuyết à? Rồi lúc đi đường thế nào chả gặp các ông các bà đồng nghiệp. Họ ăn mặc sang trọng cả, mình cứ đeo áo cũ chả bỏ họ cười cho thối óc. Nào họ có biết đâu mình có áo mới bỏ trong va ly.

T. Q. I — Ấy rồi lên thiên-dinh thay tự khắc họ sẽ biết.

T. B. — Thôi thôi đừng nói mà điên ruột tôi lên rồi đây. Chả kịp giờ châu thì đừng. Lát nữa chủ nhà cúng xong tôi xin các ông cứ thay áo mũ cho tôi. Một năm mới có một lần, chủ nhà nó đã cúng mình thì mình phải mặc ngay cho nó khỏi tủi.

T. Q. II (túm túm) — Nó biết đâu mà nó tủi. Thôi được bà muốn diện sốt dẻo mũ áo mới ngay, chúng tôi cũng xin chiều. Chỉ mong bà đừng ngấm vuốt lắm.

T. Q. I — Thằng nhỏ thế thì thôi! Gần nhọ mặt người rồi còn gì.

mà đề yên. Đàn ông đâu mà hèn thế!

T. Q. II — Thôi sắp lên châu thượng-đế rồi đừng gây sự với nhau nữa. Sao, thế anh Táo định bảo gì?

T. Q. I — Tôi bảo bà ấy lát nữa nó cúng tiễn xong là tối lắm rồi đấy, phải đi ngay chớ không còn thời giờ đâu mà thay áo mũ mới được. Cứ bỏ cả đồ mới vào va-li mặc đồ cũ rồi lên tới thiên-dinh hãy thay.

T. B. (lờm táo quân I) — Nói thế mà nghe được. Lên

nhANH ĐAU. Chắc chắn là trễ buổi châu rồi.

T. B. (dã người dân) — Av mặc các ông làm thế nào thì làm. Lên sớm được, lộn vào đứt lốt với quan chánh trước để ông ta cho nốt tốt, sang năm mới hồng được chỗ nhà giàu. Chứ như năm nay bao nhiêu chỗ tốt người ta đã dành mất cả, đẩy mình vào cái nhà keo kiệt này, khổ quá, bọ hoàn nó mới cho mình một tuần nhang với vài thoi vàng.

T. Q. II — Đứt lốt! Tiền đâu mà đứt lốt? Bà bảo con mẹ chủ nhà này nó keo kiệt, nhưng tôi nhâm tính năm nay nó cúng mình cũng hậu, có đến mấy ngàn vàng. Thế mà rồi cũng đi đâu mất cả, thực tôi chả tiêu một xu.

T. Q. I — Tôi cũng vậy, tôi chả biết mặt mũi một thoi vàng nào cả.

T. B. (đứng phất giậy sĩa sơi vào mặt hai Táo Ông). — Thế, thế gái này tiêu cả à? Gái này đâu một chỗ đem cho giai à? Gái này không ra khỏi cửa bếp một bước, mà ông nọ đi, thì ông kia ở nhà, gái này chả ở nhà một mình bao giờ mà bảo rằng chuyên vận của cải đi đâu.

T. Q. I (xua tay). — Thôi thôi tôi xin bà. Kia thằng ôn vật đã về kia! Lại cả chủ nhà nữa. Nào ta lên cả bàn thờ. Nó sắp cúng đấy. (Cả ba Táo quân ngồi chồm hồm lên trên bàn)

SEN II

(Thằng nhỏ tay cắp cái rổ, theo sau là mẹ chủ nhà)

M. C. N. — Mày đi đâu mà bây giờ mới giần thần sắc về?

T. N. — Con phải đợi cho người ta mua đã, còn lại con mới dám mua cho được rẻ.

(Táo Ông Táo Bà nhìn nhau thở giải).

M. C. N. — Đề cá vào cái nôi đất kia, rồi chạy ù lại con mẹ Cả đòi nốt chỗ tiền cho tao, nó không giả mày cứ réo lên mà chửi.

T. N. (đi ra)

M. C. N. (sửa soạn lại bàn thờ, bỗng có tiếng gọi ngoài cổng, mẹ vội vã chạy ra). — (Xem tiếp trang 19)

Chuyện đi dùm trong phòng
riêng một đêm ba mươi

— Lặng em ơi! Lặng để hồn ta quện với hương trầm, hương hoa ngan ngát...

— Những mùi hương ấy không nói gì với mình ư?

— Nói nhiều, nhiều lắm... nói những đêm ba mươi tết vợ chồng ta đã trải qua, đêm ba mươi này là đêm thứ mười đôi ta đã hưởng với nhau đây, mình nhỉ?

— Không... Không... hương trầm thường gây mùi tưởng nhớ, và cái đêm ba mươi đánh dấu tận cùng một khoảng thời gian, thường khiến cho lòng lui bước về dĩ vãng. Em muốn biết mình ơi! cái dĩ vãng ái-tình của mình, có lẽ nó đang cựa quậy muốn thức tỉnh trong lòng mình đấy. Em đã bao lần năn nỉ. Đêm nay trong lúc chờ thủy-tiên hàm tiếu, trong lúc chờ tiếng pháo giao thừa mình hãy chiều em.

— Vậy thì mình cho anh nhìn đôi mắt. Đôi mắt mình dịu hiền như mắt cừ non. Anh xin chiều mình.... Nào mình nghe anh kể, nhưng hãy cho anh nắm lấy bàn tay. Anh thú thực với mình, anh đã yêu ba người đàn bà...

Người thứ nhất ấy là một thiếu nữ đang tơ, mảnh rẻ như cành liễu. Nàng

thường mặc chiếc áo màu ngà ăn nhịp với nước da nuôn nướ, đôi mắt nàng là hai ngôi sao sáng mà một thiên thần đùa bỡn đã đánh cắp trên thượng giới để đem gắn lên khuôn mặt trinh bạch như tuyết, mong manh như cánh hoa mềm... Nàng còn thơ dại lắm, đang đi học, và anh đã dâng nàng cả trái tim nồng của gã trai mười tám.

Người đàn bà thứ hai... Ô! Sao tay mình run run. Sao mắt mình thoáng mờ đi như có màng sương mỏng? Anh yêu mình... chỉ yêu một mình mình. Thời gian đã trôi qua những kỷ niệm tình duyên cũ và nếu đêm nay anh nhắc lại, ấy là để chiều mình. Mười năm cùng mình ân ái, mười năm êm thấm như hơi xuân càng làm mình thêm đẹp, thêm yêu trước mắt anh... Người đàn bà thứ hai mà anh yêu có duyên hơn thiếu nữ trước, trầm mặc hơn, từng trải hơn, vừa gầy điệu vừa nết nã. Khuôn mặt trái soan của nàng có riêng một vẻ thanh quý mặn nồng, người nhìn đã yêu mà trong lòng yêu sen cả lòng kính. Trời cứ mưa, cứ nắng hoặc gió hoặc bão, anh không cần. Người đàn bà ấy là tất cả thời tiết của anh. Anh đã yêu người đó trong bao nhiêu lâu? Mấy năm? Anh không nhớ nữa. Chỉ biết một hôm sự ngẫu nhiên, hay

chính trái tim anh đã muốn anh gặp một người đàn bà khác, người này có đủ vẻ non sương trinh bạch của thiếu nữ thứ nhất, và vẻ thanh quý trầm mặc của người đàn bà thứ hai.

Người ấy, mình ơi! mình tha lỗi cho anh, anh thú thực, anh đã yêu mê đắm, yêu với tất cả lòng anh. Hình như với hai người trước, tuy yêu, mà anh vẫn bớt lại một chút gì của hồn anh, nhưng với người này thì anh dâng hết dâng hết... Ô! Tay mình trong tay anh run như cánh chuồn chuồn! Miệng mình cười buồn nào! Biết làm thế nào? Người đàn ông nào không yêu vài ba bạn? Vả lại chính mình đã bắt anh nhắc lại chuyện xưa. Giờ lòng anh đã mở ra rồi, như nước vượt nguồn không sao ngăn được nữa.

Vậy thì người thứ ba này chính là cuộc đắc thắng đẹp đẽ nhất của anh trong đời tình ái. Cuộc đời anh không có nàng tưởng chừng vô vị làm sao! Anh và nàng hợp tình, hợp tình, cùng ưa một thứ sách, cùng thích một thứ hoa. Hai tâm hồn hòa hợp vô cùng khiến anh và nàng phải nhiều lần kinh ngạc. Hình như hồi xưa ở trên Trời nàng với anh chỉ là một Thượng Đế muốn phác một tấm tranh tình ái tuyệt

(Xem tiếp trang 17)

TÙ' SỰ' THẤT BAI của NU'ỚC PHÁP

ĐẾN

cuộc nói chuyện giữa Quốc-trưởng Hiler và Hoàng-Đế Nã-Phá-Luân

Một năm qua. Taế giới vẫn còn sống trong vòng máu lửa. Một năm qua ! Biết bao nhiêu cuộc biến thiên, nhưng có một cuộc ma chúng tôi không thể không nói tới, ấy là cuộc biến thiên lớn lao nhất, mau chóng nhất, mãnh liệt nhất từ khi có lịch sử loài người : sự thất bại của nước Pháp, hồi tháng sáu năm ngoái.

Trước cái « vấp » ấy, tất cả hoàn-cầu đều ngạc nhiên, ái ngại, vì hoàn cầu không ngờ ! Ngay những kẻ thù của Pháp cũng phải lùi ngùi, cảm động.

Rồi gần đây, các nhà tai mắt trong chính trị giới và văn học giới của khắp mọi nước, hoặc được chứng kiến, hoặc được nghe nói đều viết bài bình phẩm sự bại trận của Pháp.

Chúng tôi đã đọc qua cả và chúng tôi thú thật rằng không đồng ý.

KIỂM DUYỆT BỎ

Nước Pháp thất bại không phải vì cái trận bão cát làm chậm cuộc bay của đại tướng Weygand khi ở Syrie về Pháp.

KIỂM DUYỆT BỎ

Nước Pháp cũng không phải thất bại vì mấy quả bom « khí giới » không nổ, đặt ở dưới những cầu trên sông Meuse, nên không phá đổ cầu để cho quân Đức có thể kéo qua được.

Không, nước Pháp không thất bại vì thế. Đó chỉ là những chi tiết nhỏ trong một cái nguyên nhân lớn.

Cái nguyên nhân này đã có và đã ngấm ngấm làm hại nước Pháp ngay từ khi thủ tướng Clémenceau đồng đặc nhìn vào đại biểu Anh ở Versailles năm 1918 nói : « Nước Mỹ thì ở xa, nước »

« Anh thì có biển, còn nước »
« Pháp thì ở ngay cạnh nách »
« nước Đức. Trong 4 năm »
« trời nước tôi bị quân Đức »
« đầy sáo, mắt tôi đã trông »
« thấy những cảnh tượng »
« ấy, nên tôi phải lo tính »
« nhiều điều cho nước tôi mà »
« các ngài không nghĩ tới. »

Napoléon

Thốt ra lời nói chân thành đó, cựu thủ-tướng Pháp quả đã nhìn thấy

. Pháp chịu thiệt bao nhiêu máu, bao nhiêu tiền mới thắng nổi Đức thế mà đến lúc thắng thì Anh nhất định đòi lấy gần hết quyền lợi. Hồi đó, một chính trị gia Anh, ông Keynes, tuy vẫn ác cảm với Pháp mà cũng phải viết rằng : « Nước Pháp tuy » « thắng trận mà phải nợ » « Đồng-minh gấp bốn lần số » « bồi khoản năm 1870 phải » « nộp Đức (hồi đó Pháp » « thua) Bàn tay sắt của Bis- » « marck (thủ tướng Đức) đối » « với nước Pháp còn êm » « hơn là các Đồng-minh đối » « với bạn cũ. »

Kể nêu ra cái món nợ Đồng-minh chính là Anh. Khi đánh Đức, kẻ xuất công, người xuất của, cùng là đề đi đến mục

dịch chung : thắng trận. Pháp có vay ai đâu mà gọi là nợ. Đồng-minh xuất tiền ra mua khí giới, lương thực cho quân lính, chớ có đưa tiền cho Pháp đâu, lúc thắng ai cũng có lợi rồi, duy Pháp được lợi hơn chút đỉnh vì Pháp bị thiệt nhiều nhất — cái lợi nhỏ có thắm vào đâu với cái thiệt lớn — thì Anh sợ Pháp sẽ cường thịnh hơn mình, sui bầy các bạn đồng minh kẻ tiền xuất ra mua khí giới lương thực cho quân mình đánh Đức làm tiền Pháp nợ. Anh đã không lại ranh, buộc khoản bồi thường Đức, rồi sui Đức cáo cùag không trả Pháp, trong lúc ấy thì Anh lại bắt Pháp phải trả Anh và sui dục Mỹ cùng các bạn đồng-minh cũ của Pháp đòi Pháp.

KIỂM DUYỆT BỎ

Cực chẳng đã, Pháp phải đem quân « ăn vạ » Đức ở hạt sông Rhur theo như điều lệ của hiệp ước Versailles. Thủ tướng Anh, ông Baldwin không những phản đối Pháp lại còn cầm đầu cho Đức dùng lối tiêu cực phản kháng (résistance passive) đối với Pháp nữa.

Rồi từ đấy hễ Pháp làm gì để giữ lợi quyền mình, Anh cũng dăm ngang vào, vì Anh ích kỷ chỉ muốn một mình giữ địa vị bá chủ Âu-châu và bá chủ ở trên mặt biển.

Thủ tướng Poincaré lúc bấy giờ cũng biết cái nguy ngay cạnh nách, nguy về Anh cứ ăn hiếp Pháp, nguy về Đức cứ lén lút mài nanh rửa vuốt để phục thù. Cố nhiên là có Anh giúp sức.

Nên thủ tướng Poincaré và các người kẻ vị ngài bèa ngấm

dùng cách ngoại giao lấy lòng Mỹ và cầm đầu cho phong trào ly tán Đức ra làm 5, 6 liên-bang nho nhỏ để giảm thế lực Đức đi.

Anh khám phá được cái mưu ấy của Pháp nên ra công đánh đổ. Một nhà chước thuật có tiếng ở Anh, ông Wels viết về việc ấy như sau này :

« Người Đức mà hèn hạ »
« cường đại đến dễ cho nước »
« mình giải tán ra thì chẳng »
« bao lâu Đức sẽ yếu hèn, rồi »
« Pháp sẽ đem nước nợ phản »
« đối với nước kia, làm cho »
« yếu hơn nữa... Thế là cách »
« 120 năm cái mơ mộng của »
« Napoléon sẽ thực hành. »

Hitler

« Âu-lục đã được nước »
« Pháp làm cho yên ổn rồi, »
« bây giờ Pháp mới quay lại »
« nước Anh, tuy là bạn đồng »
« minh nhất thời mà thực là »
« kẻ cựu thù từ xưa. . . . »
« Pháp sẽ bài trừ Anh ra »
« ngoài các thị trường Âu- »
« châu, Pháp sẽ lại dùng »
« cái chính sách Đại-Lục »
« Phong Tỏa (blocus conti- »
« nental) nghĩa là giết chết »
« nước Anh không cho giao »
« thông với Âu-châu như xưa »
« Napoléon đã dùng khi xưa »
« vậy. »

Kể đến việc La Sarre, đến việc Anh ký hiệp ước hải quân riêng với Đức và nhất là việc cho Đức tự do tuyển binh lính, sắm quân nhu, rèn khí

(Xem tiếp trang 17)

CÁI TẾT VUI NHẤT CỦA DÒ'I EM

I

I AI mười ba tết. Những bước chân của mọi người hình như mau hơn, giải hơn mọi ngày. Ai cũng bận rộn, hấp tấp. Thế mà ở cửa phủ Toàn quyền chỗ xe điện đỗ, một thiếu phụ vẫn bước một, đi dạo quanh cái bồn hoa, chốc chốc lại đưa tay ra nhìn, có lẽ nhìn xem mấy giờ. Từ lâu rồi, thiếu phụ đã đi nhiều lượt trên con đường Cồ-ngư, đã vào chùa Quan Thánh và bây giờ thì chỉ lượn quanh quanh bồn hoa thôi. Thiếu phụ có lẽ mệt nên nhiều bận ngồi xuống ghế của công viên., nhưng ngồi không lâu, lại đứng lên ngay. Gió lạnh về chiều càng lạnh. Sương xuống, mưa phùn lất phất.

Mắt thiếu phụ dăm dăm nhìn vào cái cửa sắt không rời. Một toán đông các thay đi làm việc, hết giờ lục tục ở cửa đó kéo ra. Mấy tiếng chuông leng keng của và chiếc xe nhà, những tiếng suýt soa cho đỡ lạnh, những câu truyện giớ g một đã đem chút náo nức vào quãng đường thường thường vẫn vắng vẻ.

Thiếu phụ đứng phắt dậy, đi ra rìa đường nép bên một thân cây. Một cái bóng mờ, cái bóng ủ rũ lá lướt ấy theo một cái bóng khác cùng bước lên xe điện.

II

— Thưa cô, có lẽ tôi lầm... đây có phải nhà ông tham (com-mi) Hoàng.

— Thưa bà phải, nhưng ông ấy chưa về.

— Vậy tôi có thể đợi được ở đây không ạ?

Người khách trạc chừng ngoài ba mươi, ăn mặc đứng đắn, miệng tươi nhưng bị hai vết nhăn bên mép làm già đi nhiều, sau khi được mời vào nhà trong, liền ngồi phệt xuống chiếc divan kiểu mới ở ngay cạnh cửa,

— Bà coi tạm tờ nhật trình ông ấy cũng sắp về, độ nửa giờ nữa.

— Cám ơn cô, cô mặc tôi.

— Em xin phép bà xuống bếp một chút vì em đang đỡ.

— Không dám, cô tự nhiên. Nheo mắt nhìn quanh salon một lượt, khách nói nhỏ:

— Chắc là em gái hẳn, mình cứ tưởng hẳn ở một mình... nhưng không sao!

Như lần chớp, hai mắt khách đưa vào phía trong: im lặng. Khách từ từ mở cái ví to tướng cầm nơi tay, rờ vào con dao găm sắc bén như muốn xem xét trước khi hành sự. Rồi khách diêm nhiên, ngả đầu về phía sau, tay vẫn cầm cái ví lăm lăm.

Mười phút qua, khách thấy khó chịu bồn chồn trong gian phòng nhỏ nhắn, ẩm cúng, vừa làm phòng khách vừa làm phòng ăn ấy.

Nửa giờ qua. Mùi hương của mấy bông hoa cắm ở cái

lọ đặt trên bàn có lẽ không vừa lòng khách. Khách bứt một bông, lấy hai ngón tay nghiền nát.

Dần dần, khách như mệt mỏi, đầu tựa trên divan nặng hơn trước. Đôi mắt lim dim khách đương nhìn lại quãng đời quá khứ.

« Hồi ấy khách còn là một cô bé thơ ngây, sống trong sự chiều chuộng của cha mẹ. Khách là con một, nhà giàu nên lúc tóc còn bỏ lơ, tay còn cặp sách đã vô số kẻ rập danh mới lái. Bỗng gặp năm kinh tế, nhà khách buồn thua bán lỗ, bao nhiêu tiền của hết sạch. Cha buồn mà chết, mẹ rầu... theo cha nốt. Khách thui thủi sống với hơn nghìn bạc vốn còn lại. Nhờ có chút học và nết nếp buôn bán cũ khách mở một cửa hàng.

Rồi khách quen tham Hoàng một thanh niên vạm vỡ vừa ở nhà trường ra. Quen rồi yêu và thuê nhà ở chung, rồi khách có cháu.

— Em đừng lo, ba bữa nữa anh về quê ăn tết với gia đình thế nào cũng xin phép ba má cưới em.

Nhưng con ngựa truy phong đã rẽ.. Ngoài tết khách không gặp Hoàng nữa. Hỏi thì..

— Ông ấy đã xin đổi đi Quảng-châu-Văn!

Thế là biệt vô âm tín. Khách có viết mấy lá thư nhưng đều bị trả lại với chữ « inconnu » mà quái, các bạn của Hoàng

ai cũng bảo Hoàng ở Quảng, châu Văn! Khách đâm liều quyết về quê Hoàng tìm nhà Hoàng để thú thật. Đến nơi, hỏi, không ai biết nhà cụ phán Oanh là thân sinh Hoàng cả. Thì ra Hoàng đã đổi trá, một cuộc đổi trá có sắp đặt, mưu tính hâu hoi.

Khách hết tiền lại gần đến tháng sinh nở. Khách tự tử song có người biết cứu sống được. Cái thai non bị dọa và khách nằm ở nhà thương làm phúc vừa ba tháng mới gương dậy. Khách bị đuổi ra với bộ mặt sanh rờn, với hai bàn tay trắng. Trong ba năm khách đã sống một cuộc đời vô cùng cực khổ, khi làm « chị hai » giữ con, khi làm cô khâu cho mấy nhà người tây ở Hanoi.

Một bữa, ở nhà chủ nhìn ra phía đường Quan Thánh khách thấy ai như Hoàng. Khách theo hút, hỏi dò, khách biết Hoàng đã lại trở về làm ở phủ Toàn quyền. Muốn biết nhà Hoàng ở, khách đã nghỉ một chiều, đứng nép ở cái góc cây đợi Hoàng ra, theo rồi. Chiều nay khách đến.. »

III

Có tiếng mở cửa. Khách giật mình, ngồi thẳng lên. Cánh cửa trong mở, người con gái lúc nãy tay ôm chiếc liễn nặng cất vào trong cái Buffet để ở gần chỗ khách ngồi, vừa nhìn khách vừa cười:

(Xem tiếp trang 16)

Dằm ấm

Xa anh chốc đã ba xuân rồi.
Xuân này : anh hẹn về có đôi,
Chan chứa mộng xuân, em đợi tết,
Tựa cửa trông anh chiều ba mươi !

Sực nhớ ba mươi này năm ngoái,
Giọt lệ vẫn dài, lòng tê tái,
Em chỉ ngồi nhìn con bé thơ,
Như con không biết xuân sắp lại.

Năm nay con đã lớn khôn rồi.
Đã biết kêu cha, biết nói cười,
Anh lại trở về ôi ! vui sướng
Xuân này sán lạn một màu tươi...

Lát nữa cùng nhau dưới ánh đèn
Đôi ta âu yếm nỗi tình duyên.
Hương trăm thơm ngát như ru
mộng,
Như quyền đôi ta tới cảnh tiên.

Êm ấm, đôi ta ngồi lặng lặng
Say với tình thương yêu đuối đắm,
Say với mùi hương trăm thức hoa
Vì xuân, vì ta khoe vẻ thắm.

Chỉ còn thiếu tiếng chim oanh ca,
Thay tiếng chim oanh, tiếng con
thơ

Sung sướng đôi ta lên tiếng hát :
Cảnh xuân thâu lại một nhà ta.

*Vì ai tình ta vẫn đằm nồng,
Vẫn ra cười cợt với xuân
phong,
Vẫn ham kết bạn cùng bông đẹp,
Riêng rít con thơ tọa mộng lòng.
Thuy - An*

Cây đu n

CÙNG là dân quê,
nhưng chị em vùng
Bắc có vẻ mặn-mà,
đỏm giáng hơn chị em vùng
Nam. Một lẽ là nhiều nơi
ở vùng trên ruộng chỉ cấy
một mùa nên ít vất vả. Chị
em miền xuôi có thể vin cơ
ấy để bào-chữa cho cái nhan
sắc không được tươi thắm
của mình :

*Một ngày hai bữa cơm đen,
Lấy gì mà phấn rạng đen, hỡi
chàng !*

Nhưng lẽ thứ hai — đích-
đáng hơn — là một phần
nhờ khí-hậu non sông, một
phần tại chị em vùng Bắc
biết cách ăn mặc gọn-gàng
đỏm-đáng hơn nhiều. Trên
đường làng mấp-mò, ngòng-
ngoè ở miền hạ-du Bắc-Kỳ,
trong một bầu không-khí
nồng sặc mùi bùn, ta chỉ
gặp những cô gái quê nặng-
nề, đen đủi, mặt lạnh-lùng
như không có một ý nghĩ gì
ở trong đầu. Họ vốn thô-
kịch lại thô-kịch thêm trong
bộ sống áo lôi-thôi, nhem-
nhuốc, sạm-sít như màu bùn.
Họ lặng-lẽ chăm - chỉ làm
việc, ít để ý đến những
người qua lại trên đường.
Thẳng hoặc đôi khi có ngừng
nhìn lên, thì cái nhìn ấy
cũng bỏ-ngỡ, lạ-lùng, « vô-
vị » như cái nhìn của con
trâu khi thấy đi lại gần một
người vận quần áo lạ không
có cái « màu củ-nâu » quen
thuộc hàng ngày.

Nhưng nếu ta đi bên
đường làng ở vùng bắc thì
trái hẳn. Ta sẽ gặp những

cô gái quê gọn-gàng trong
chiếc áo đôi vai hoặc can
nửa vạt. Cô nào cũng nhi-
nhảnh, tươi cười với chiếc
yếm trắng lốm-lổp, tha thướt
với những chiếc thắt lưng
lụa bạch hay ruộm màu cá
vàng. Trông xa, các cô như
những con bướm rập-rờn
trên đồng lúa xanh. Màu sắc
thực có ảnh - hưởng lớn
đến tinh-tinh người ta. Nó
làm vui mắt và vui lòng.
Nó tô điểm cho cảnh thêm
tươi, cho người thêm đẹp
và, vì thế, cho cuộc đời sáng
sủa, có thi-vị hơn. Tôi
lấy làm lạ sao chị em vùng
xuôi không nhận thấy một
điều dẫn - dụ như thế, cứ
khăng-khăng giữ mãi lấy cái
« màu chết » muôn đời ! Có
ai bảo cho biết thì các cô
lại lấy cớ là ở đồng chiêm
bùn lầy nước đọng phải
mặc thế cho đỡ bẩn ! Đã
bẩn thì màu nào chẳng bẩn,
chỉ có ở màu sáng thì dễ
nhận hơn màu tối, thế thôi.
Nhưng ai bắt các cô ấy phải
mặc áo trắng, thắt lưng màu.
Hãy thay mặc chiếc yếm
trắng — chỉ một chiếc yếm
trắng thôi — người ta sẽ thấy
cảnh đồng quê đỡ đen tối
âm-thầm và các cô, trông xa,
cũng khỏi lẫn với... đất.

Tôi phải nói giải thể cho
được công-bình, khi ở dưới
này tôi chỉ tả những thú
chơi xuân của chị em vùng
bắc. Sự cẩn thận ấy để cắt
nghĩa một sự thiếu sót hữu
ý, vì theo đầu đề bài này
người ta có thể tưởng tôi sẽ
nói chung cả chị em miền

Ngày tết

Bốn cột khen ai khéo khéo giồng,
Người thì lên đánh, kẻ ngồi trông,

Hồ Xuân Hương

trong vườn cam hay
trên cánh đồng cao-
ráo ở miền trung-du.

bắc lẫn miền nam. Nhưng bây giờ độc giả hẳn đã rõ rằng với những người nhem nhuốc sống một đời âm-thầm lam-lũ, không biết nhìn cái đẹp như thế, thì những thú chơi xuân của họ tất nhiên cũng tầm-thường, vô vị như cánh đồng của họ — một cánh đồng bằng-phẳng ở hạ-du — không có gì đáng kể. Có đáng kể chỉ là thú chơi xuân của những cô gái quê da trắng má hồng, răng đen rưng-rức, tươi cười và tinh-tứ mà ta thường gặp trên những đôi sắn, nương chè,

Hôm ấy là phiên chợ cuối cùng của một năm sắp tàn. Trên những đường làng ngòng-ngoè, những bờ ruộng cao ráo, từng mảnh giải yếm thướt - tha phấp - phới như cánh bướm. Đó là những cô gái quê vui vẻ, tươi cười rất ríu nhau đi sắm tết. Những màu tươi sáng của yếm và thắt lưng làm trẻ hẳn gương mặt buồn tẻ, già cỗi của cánh đồng quê trơ-trụi, một ngày đông. Tuy khoản cốt yếu là lá rong gói bánh chưng đã mua từ phiên chợ trước (có nhà cần-thận sợ mua sau sẽ đắt đã mua từ từ đầu tháng chạp, rồi muốn khỏi khó hòng họ đem luộc lên và buộc vào cột nhà) — các cô còn phải sắm nhiều... Nào là mật, bột; nào là lạc và bỏng ngũ sắc để làm bánh ngũ-vị, chè lam. Lại còn

mấy bức tranh rất quen như gà, lợn, đánh vật, hừng dừa phải mua cho đàn em bé dán vách. Những bức tranh quen quá, từ bao giờ đến bây giờ không thay đổi, nhưng các cô vẫn thấy đẹp, vẫn không chán mắt, trái lại « trông cứ vui như tết ấy! » Đó là mấy lời bình-phẩm sơ-sài của các cô. Sơ-sài, nhưng không phải không đúng.

— Nhưng kia hai anh quân Khuê và tuần Bách đi đâu mà cầm dao dựa lăm-lăm thế kia?

— Đi ăn cướp đây!... Nói đùa đấy, ông Lý bảo đi tìm tre làm cột đu.

— A, đu! Thích quá!

Một cô reo. Hai cô reo. Cả bọn đều nhao-nhao:

— Chọn những cây thực chắc và thẳng, ấy nhé!... Này tôi bảo, bụi tre nhà cụ Chánh cụ có nhiều tre đực to lắm, các anh cứ lại đấy mà tìm được ngay... Hôm nay đã là hăm sáu tết rồi, các anh chong - chổng lên. Làng Hạ tôi thấy họ đã giồng từ hăm tư kia rồi!

— Gớm, nóng đu thế sao không đi mà làm lấy! các cô chỉ được cái bộ ngồi ăn cỗ sẵn lại còn rêu mồm sai!

— Phải, chỉ sợ đến lúc mời mỗi mồm người ta cũng không thêm đu cho!

Bọn đàn ông cười sòa. Các cô vui-vẻ kéo nhau vào chợ.

Chiều hai mươi bảy, cây đu đã giồng xong, trên một thửa ruộng rộng-rãi, bằng-phẳng trước đình, bốn cây tre to giồng bốn góc, chụm đầu vào nhau để treo lủng-lơ hai cây tre đực nhỏ bằng cổ tay song song buông từ trên cao xuống như một cái thang không bậc. Cách mặt đất độ thước rưỡi ta, người ta nối đầu hai cây tre ấy với nhau bằng một đoạn tre chẻ

đôi. Đây là chỗ người đánh đu đứng rún.

Người thử đu trước nhất tất nhiên là những bà: trắng đĩnh giồng đu. Kế đến bọn trẻ trâu. Những cô gái làng chưa ra, vì còn « phải làm cao một chút » Các cô khoác tay nhau đứng đằng xa nhìn và cười khúc khích. Nhưng sau lòng ham muốn cũng thắng được sự kiêu-kỳ, các cô thấy ngứa ngáy chân tay.. Các cô lại gằn, lại gằn... Rồi như một đàn bướm, những nàng tiên của đồng ruộng ấy lần-lượt thi nhau rún-rây, đua bay phấp-phới lên trời...

(Ít lâu nay, trong những cuộc chợ phiên ở Hanoi và các tỉnh, người ta mới thêm vào các trò chơi, một cây đu tre. Nhưng nhìn những ông âu-phục chững-chạc, những bà, những cô má phấn môi son áo màu lộng-lẫy lúng-túng vụng-về, lúc-la lúc-lắc ở trên đu, tôi thấy nó trơ-trẽn làm sao ấy! Chỗ của các bà các cô là trên cây đu giầy, đu ngồi kia. Hãy trả lại đồng ruộng trò chơi đồng ruộng ấy.)

Ở đây có một cảnh gì vui nhất, đẹp mắt nhất, có vẻ tết nhất, ấy là cây đu. Sau hôm tết ông Táo, lần lượt đó đây những cây đu bắt đầu dựng. Trên cánh đồng quê mông-mênh, sau mua gặt chỉ còn trơ những cuống rạ khô trắng, từng làng tre xa đột nổi lên rải rác như những rừng cây xanh ngắt ở chân trời. Phong cảnh hơi buồn, nếu không có đó đây những trái đồi thấp tồ lên nền trời đông xám màu lau bạc trắng hay màu thông xanh ri. Nhưng mấy ngày cuối năm này, cánh đồng quê không cần phải nhờ đến những chỏm đồi ấy mới đỡ buồn tẻ, không cần đến sự tồ diềm của lau lách, của thanh-tùng. Đã có những cây đu.

(Xem tiếp trang 19)

CÁI TẾT VUI NHẤT

(Tiếp theo trang 13)

— Thưa bà em đương làm dở ít mứt quýt...

— Tôi bởi khi không phải, cô là em ông tham.

Cô gái đỏ mặt, ngáp rùng bẽn lẽn:

— Dạ, không... em là... ý trung-nhân của Hoàng.

Khách mỉm cười ranh mãnh nhưng lạnh lùng:

— Đã ở chung...?

Cô gái có vẻ tức giận, cau mặt đáp:

— Thưa bà, em tưởng đó là chuyện riêng của chúng em.

Khách cười sòa:

— Cô em chớ hiền lành, tôi không chỉ trích cách xử sự của cô em đâu. Tôi... là chị của Hoàng.

— Chết, chị tha lỗi cho, em không biết, em đã vô phép... vì hồi nãy em bỗng dưng có tính nóng nảy... xin chị bỏ quá...

Rồi, muốn cho đỡ ngượng, cô gái cúi xuống lấy cái liễn mứt đưa cho khách:

— Thưa bà... thưa chị, mứt em làm có lẽ già lửa quá.

— Không, khéo đấy, nhưng đừng dạy nấp liễn vội, để nguội rồi cất đi, mứt sẽ ráo, đậm hơn.

Khách chăm chú nhìn cô gái mỉm cười, tiếp:

— Em có vẻ người đẹp lắm, thật sững với cậu ấy... chắc ở nhà sẽ bằng lòng... bà đang mong cháu ăm.

Cô gái vội che bụng... ngồi xuống... hai mắt long lanh lệ:

— Thưa chị, chị chu toàn cho...

Cô gái kể lại quang cảnh duyên với Hoàng...

Khách như đương sống lại đời mình hồi ba năm trước.

Cô gái tiếp:

— Em sợ lắm, em đã có mang được 4 tháng, em dục cậu ấy mau làm lễ cưới... cậu ấy cứ khất lần... và... hồi này lạnh nhạt với em lắm.

Khách không nói gì, mặt bình như cũng đỏ vì mấy giọt nước mắt sắp sa...

Cô gái lại tiếp:

— Cậu ấy bảo em tết này về ăn tết với gia đình thế nào cũng xin phép thầy mẹ cưới em... vậy nhờ chị ở trong chu toàn cho... em xin kết cớ ngậm vành, chị thương lấy đứa cháu ở trong bụng.

Khách mở to đôi mắt, đứng phắt dậy:

— Cậu ấy bảo tết này về ăn tết với gia đình thế nào cũng xin phép thầy mẹ cưới?!

— Vâng.

Khách rung mình. Cậu ấy cách đây ba năm khách đã nghe một lần! Vì cậu nói ấy, một đứa trẻ vô tội đã chết! một người đàn bà — Khách — đã bị bỏ rơi...

Có tiếng xe đỗ.

— Em đi vào, để chị nói chuyện riêng với anh ấy.

Cô gái ngoan ngoãn lùi vào đồng thời, cánh cửa ngoài mở, tham Hoàng bước tới... Vẫn đẹp trai, vạm vỡ như xưa...

Ông Tham chưa nhận ra người cũ, ngả mũ chào, vừa định hỏi, thì khách, níu ông xuống, rút lưỡi dao, ngấm gây đâm...

Hai tiếng « ối » bật lên. Cô gái đứng nhìn qua khe cửa, vội chạy ra, mặt xanh như tàu lá. Mặt Hoàng cũng không kém xanh. Hoàng vừa định kêu cứu... Khách ngừng tay, con dao lăm lăm mắt quắc lên chỉ vào mặt Hoàng, quát:

— Hoàng còn nhớ Duyên không! ngồi xuống kia.

Ông Tham vội: « À » một tiếng.

— Ngồi xuống kia, Duyên bảo! ngồi mau!

Nhìn lưỡi dao sáng loáng, Hoàng, mắt lăm lét, đành ngồi.

Khách quay lại phía cô gái — Em cũng ngồi xuống đó.

ÔNG CHỦ. -- Này thầy bán hàng, sao thầy lại để người ta ngủ ở đây?

THẦY BÁN HÀNG. -- Thưa ông, người khách này nói muốn mua cái giường này, nhưng khách nhất định đòi ngủ thử xem có êm không ạ!

Hoàng! Duyên bữa nay lại định giết Hoàng, giết Hoàng để báo thù cho Duyên! Duyên lại vừa được nghe cô em đây kể... thì ra Hoàng vẫn tỉnh nào tạt ấy! Khốn nạn! quân đi lừa: « Về ăn tết với gia đình để xin với thầy mẹ cưới »! Sở-Khanh, về ăn tết ở nhà hay ở Quảng-châu-Văn? Hoàng, lưỡi dao này chính ra chỉ để báo thù cho một người nhưng bây giờ lại để báo thù cho hai người!... Nhìn sang phía người con gái, khách run run nói: « Em ơi, chị cũng như em, trước đây chị cũng yêu hẳn, chị cũng có mang, chị cũng gần đẻ, hẳn đã lừa chị, như sắp lừa em! »

Người con gái khóc nức nở: « Chị ôi! chị tha... »

Khách cười nhạt... thở dài, nhìn cô gái, nhìn bụng cô. Khách tiến lại phía Hoàng, Hoàng định chạy. Khách quát: « Đồ hèn! Ta không thêm giết đâu. Ngồi yên đấy. Ta tha mi là vì cô bé ngây thơ; cái hình ảnh xưa của ta đấy. Ta tha mi là vì đứa nhỏ vô tội ở trong bụng nó... nhưng ta bắt mi nội ngày mai phải ra đốc lý làm phép cưới cô này... nghe không... Mi đừng hòng trốn. Ta sẽ theo rồi mi luôn. Hai mươi bốn giờ phải làm lễ cưới. Mi còn nhớ cái việc bậy mi làm năm nọ. Nếu nay mi không nghe ta, cưới cô

này, ta sẽ tố cáo với pháp luật, biết không?

Rồi người khách ấy kể lại với tôi rằng chính người khách đã đi dự lễ cưới Hoàng với cô gái nọ.

— Còn khách?

Khách nhìn lên trời lim dim, đôi mắt đầy lệ, sẽ nói: « Tôi sống một mình... và tôi đã ăn cái tết năm ấy một cách rất ngon lành. Tôi lại sung sướng hơn nữa là cuộc nhân duyên ép uổng ấy sau thành một cuộc lương duyên.

Người chép truyện
CÔ TRINH

Các Bà, Các Cô

Muốn có một đôi giày đi mùa thu và mùa đông cho được vừa ý xin mời lại ngay nhà

QUÊ - HIÊN

36. Phố Hàng Bè, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY
PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

QUỐC-TRU'ÔNG HITLER và HOÀNG-ĐẾ NÃ-PHÁ-LUÂN

(Tiếp theo trang 12)

giới. Anh tưởng mình đặc sách. Nào ngờ sự thật trái lại hẳn, Đức quật cường lên, lấn áp cả Anh. Anh lúc ấy mới hoảng, ôm chầm lấy Pháp và ôi! ích kỷ thay, nhất định bắt Pháp phải khai chiến với Đức khi Đức chiếm Ba-Lan. Anh lại định lợi dụng Pháp làm lá chắn, nhưng lần này Anh tính sai!

Pháp bị Anh ngấm ngấm làm tê liệt nên không còn sức nữa. Thế là cái chánh sách « đại-lực phong-tỏa » mà Anh sợ Pháp thi hành thì chính ngày nay, Đức thi-hành với Anh một cách triệt-đề.

KIỂM DUYỆT BỎ

Anh chính là cái nguyên nhân lớn của sự thất bại của Pháp.

Sự bại của Pháp đã có một nguyên nhân, sự thắng của Đức lại có một giai thoại thú vị: cuộc nói chuyện giữa một kẻ sống, một kẻ chết, giữa Hitler và Napoléon.

Nguyên khi quân Đức chiếm được Paris, ai cũng tưởng cái thành phố mỹ-lệ nhất hoàn cầu ấy sẽ bị quân Đức tàn phá. Nhưng không, quân Đức không tơ hào một ly, không đập nát một viên gạch. Hitler đã ra lệnh thế.

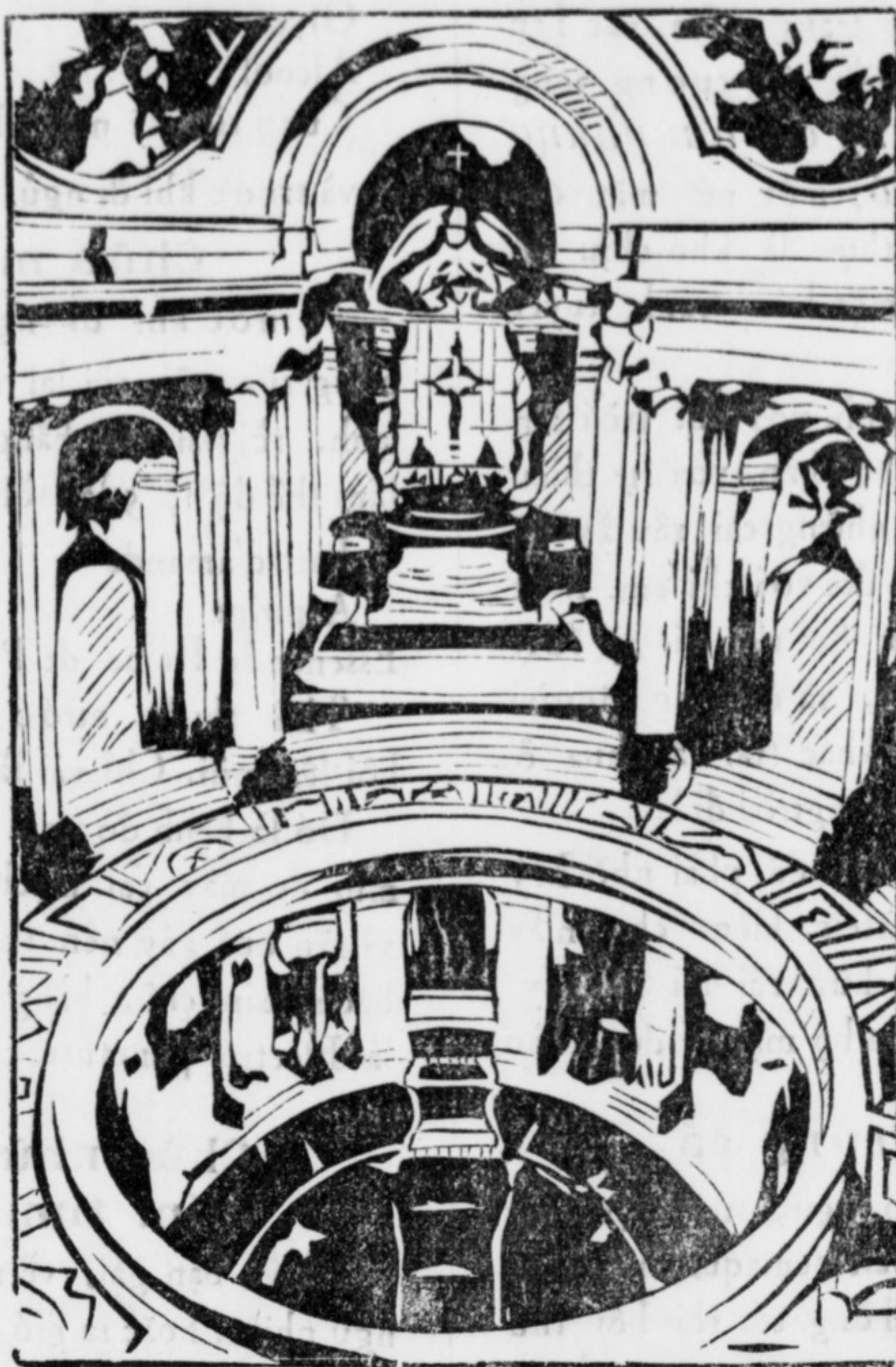
Khi được bộ tổng tư lệnh báo cho biết tin thắng, Hitler lật đật đáp xe hơi tới ngay và quái lạ, Hitler hình như có việc gì gấp lắm. Các viên tham mưu trình bày chiến lược: mặc! quân lính hoan hô: mặc! Hitler hai mắt đăm đăm nhìn vào quăng hư vô, rồi dục xe chạy thẳng tới Hôtel des Invalides.

Đã được lệnh trước, viên quan ba, chánh võ phòng của Hitler bước xuống, ôm một bó hoa vô cùng đẹp theo Hitler đi vào.

Mộ Nã-pha-Luân

Sở Invalides nguyên từ vua Louis XIV dựng ra để nuôi các binh lính già yếu, tàn tật bây giờ thì sửa sang làm bảo tàng quán của nhà binh, trong

của vua Nicolas nước Nga tặng, đặt trên cái bệ bằng thanh cương thạch cũng toàn sắc. Chầu chung quanh mộ, ở dưới huyệt có 12 pho tượng đá lực lưỡng, hình 12 trận đại thắng của Hoàng đế. Trong có tượng Hoàng đế mặc đại triều phục, cao ba thước trước huyệt có cửa đồng đóng kín, hai bên cột có hai pho

Hôtel des Invalides (Mộ Nã-phá-Luân)

có đủ các súng gươm và binh khí từ cổ đến giờ, cả thầy có hơn một vạn chiếc. Trong cùng có một tòa nhà tròn, tự đất cao hơn 100 thước, ngay chính giữa đảo vùng xuống thành một cái huyệt tròn, có bờ cao lên, xây toàn bằng cẩm thạch đó là chỗ lăng vua Nã-phá-Luân. Chính mộ dài 4 thước, ngang 2 thước, cao 4 thước rưỡi làm bằng một tấm hồng-cương-thạch toàn sắc

tượng hình « Văn-chiêu » và « Võ-việt » trên có biển đề một câu rằng: « Je désire que mes cendres reposent sur les bords de la Seine au milieu de ce peuple français que j'ai tant aimé » (Ta muốn cho di hài của ta được chôn ở trên bờ sông Seine, ở giữa đám dân Pháp mà ta yêu mến biết bao)

(Xem tiếp trang 22)

BA NGU'ỒI Dàn Bà

(Tiếp theo trang 12)

vời, đã chia hai, anh với nàng, để cho xuống trần-giới mà yêu nhau. Anh yêu nàng đến bậc nào? Anh không thể lượng được, chỉ biết bên nàng, anh đã biết thế nào là hạnh phúc ái-tình.

Một hôm, anh nhớ, chính là hôm ba mươi tết, anh đã tặng nàng một tấm gương trong suốt, trong như đôi mắt nàng, trong như tâm hồn nàng. Tấm gương ấy cỡ lắm, bảo vật mấy đời của một giòng giồi quý phái, đã từng được điểm phúc soi bao nhiêu khuôn mặt điểm kiêu, đã từng nhiều phen thóc mách những sợi tóc bạc đầu tiên.

Nàng treo tấm gương ấy trong buồng ngủ ngay dưới chân giường để cho anh tham lam được nàng thành hai trong những lúc kẻ vai ấp má. Minh, minh, tay mình run quá. Minh không ghen chứ? Mắt mình động lệ. Phải, khóc đi mình, người đàn bà nào được yêu đến thế mà không khóc chẳng lạ lắm sao! Tấm gương đêm nay trong quá mình nhỉ! Minh nhìn xem người yêu thứ ba của anh mà anh vừa kể chuyện, đang thồn thức trong ngực anh kia!

Pháo giao thừa nổ rồi! Minh ơi! hãy mở tung cửa sổ cho chứa xuân vào, vào phòng của đôi ta, vào lòng của đôi ta và hãy ngâm cho anh nghe hai câu thơ em vẫn thường ngâm:

Chàng với thiếp tình nồng như
lửa,
Tường còn đang trong lửa
mê ly...

THU THU (thuật)

SỮA SOẠN VẺ MẶT

Tết đến, hết thấy các bạn gái chúng ta, ai chẳng muốn có một vẻ đẹp? Về cách săn sóc, về sự trang điểm, các bạn hẳn đã rõ những điều đại cương song nếu mặt bạn bị *trúng cá*, *tàn nhang* hoặc có cái *mũi đỏ*, một nét mặt *đỏ đỏ tím tím*, thì thực là khó chịu vô cùng, không khác một bức tranh tuyệt mỹ bị rây vết mực.

Nhất là ở xứ mình, với khí trời ẩm ướt, với cái lạnh khô khan, với sự thiếu thốn các mỹ phẩm, những cái xấu ấy đã trở nên một tai nạn đối với chị em. Một trăm người có đến 80 người bị *tàn nhang*, *trúng cá*, và đến 20 người bị *mũi đỏ* không khác trái cà chua ở giữa mặt làm xấu hẳn người đi!

Bởi vậy chúng tôi đã phải nhờ Mỹ viện Hélène Rubinstein kiếm cho mấy phương pháp để chữa cái tai nạn ấy, giúp chị em sửa soạn bộ mặt để đón chào xuân.

Chữa trúng cá

Tối trước kia đi ngủ, rửa mặt thật sạch bằng một thứ lait démaquillant, hoặc bằng một thứ sà-phòng tốt rồi bôi thứ thuốc này:

Rượu 90	100grammes
Acétone	100gr
Huile de cade	15gr
Soufre précipité	20gr

Thứ thuốc ấy đến hiệu thuốc tây mà mua. Trong thời kỳ chữa, chớ ăn những đồ cay, nóng, như tiêu, ớt, chớ uống rượu dù là rượu ngọt cũng vậy. Và cần nhất mỗi chủ nhật phải tẩy một lần, dùng ngày nào để cho táo bón.

Chữa tàn nhang

Eau boriquée	30gr
Fleur de soufre	10gr

Alun (phèn chua) 3gr
Camphre (long não) 1gr
Glycérine 10gr
Alcool 10gr
Cũng rửa kỹ mặt như khi chữa trúng cá và trước khi đi ngủ, bôi lên mặt.

Chữa mũi đỏ

Trước khi đi ngủ lấy nước thật nóng rửa mũi, rồi lại rửa bằng nước thật lạnh, rồi lại rửa bằng nước thật nóng, làm thế độ 4, 5 lần rồi bôi thứ thuốc này.

Lait d'amande	20grs
Aspirine	6gr
Essence de Reine de Prés	4gr

Thứ thuốc nước này lắc cho mạnh bôi lên mũi. Chỉ vài lần khỏi.

Đó là bệnh đỏ mũi thường. Nếu đỏ mũi do mấy cái mạch máu nhỏ ở mũi vì rần quá gây nên thì lập tức đến một bác-sỹ xin chữa bằng điện. Cách đó gọi là Electro punecture, chỉ một lần là khỏi ngay.

Chữa những mặt tím tím đỏ đỏ

Nhiều bạn gái, về mùa lạnh này, hoặc ngủ nhiều, hoặc ra gió lạnh, hoặc gặp một sự gì làm mình cảm động, hay chỉ uống một chén nước nóng về mặt cũng trở nên chỗ tím chỗ đỏ trông thật khó coi. Vậy những bạn ấy nên dùng thuốc này bôi mỗi ngày hai lần.

Lait d'amande	200g
Teinture de Myrrhe	30gr
Glycérine	15gr
Soufre Colloidal	10gr
Résorcine	2gr
Naphtol	1gr

Tất cả những phương pháp trên này hiện chị em Âu-Mỹ dùng rất có hiệu quả, các bạn chớ nên bỏ qua.

CÔ THÚY

Chi Tai CON MÈO

(Tiếp theo trang 10)

Chắc con mẹ ký lại trả tiền đây mà. Có thể chứ, bà tưởng trốn mất không dám về ăn tết nữa.

(Táo Quân nhìn mẹ chủ đi ra, lắc đầu chán nản)

T. Q. I. — Đã chậm lại càng chậm thêm.

T. Q. II (nhìn nời cá, con cá đang quẫy). — Nhưng mà con ngựa trông khỏe lắm, ngựa này phi giỏi...

T. B. — Thứ ngựa mua ế mà giỏi với ai? Không nghe thằng nhỏ nó bảo nó đợi cao người ta mua hết rồi nó mới mua cho rẻ đó sao?

T. Q. I. — Miễn ngựa đi được thì thôi. Ở học làm gì!

T. B. — Nhưng nó cũng phải mua cho mình con ngựa khá chứ. Trông con ngựa đã lừ đừ như sắp chết rồi. Nó không mau vào cũi thì cơ ngũ này ngựa chưa thuộc quyền mình đã chết cứng dờ rồi.

T. Q. II. — Ai bảo bà là ngựa lừ đừ. Nó ở trên một con mẹ hàng cá mãi nên nó thế, giờ vào được chỉ một lát là nó khỏe khỏe khoe cho mà xem.

T. B. — Phải khỏe với ông. Ấy tôi nói trước, hễ dọc đường phi quá mà ngựa chết thì các ông phải chuyên nhau mà cõng

tôi đến Thiê 1 Đình đấy. Tôi không quea đi bộ đầu.

(Đang khi ấy một con mèo đen lừ đừ đi vào. Mắt nó nhìn quanh bếp cần thận hai tai nó vênh lên. Nó dò từng bước một rồi nhẩy phắt lên bàn thờ chồm vờn quauh nời cá hít ngửi...)

T. Q. I. — Kia! con mèo!

T. Q. II. — Kia! con mèo!

T. B. — Kia! con mèo! (cuống quít) làm thế nào bây giờ? Con mẹ chủ nhà đâu? Thằng nhỏ đâu nhỉ? Thôi kia! Trời đất ơi!

(Con mèo đã kiểng hai chân đặt lên thành nôi, cái nôi nghiêng xuống, nước chầy lênh láng tóe ướt hết vàng mã, mèo ta lấy chân hất dầy con cá ngoạm vào miệng, nhẩy tót ra cửa bếp)

T. Q. I. — Bắt! Bắt lấy nó! Kia nó tha mất ngựa rồi!

T. Q. II. — Bắt, bắt cái con kbi...

T. B. (hu hu khóc) — Cơ khổ trời ơi!

T. Q. II. — Còn khóc với lóc. Ban nầy chả ỏe học mãi ngựa lừ đừ với chả lừ đừ.

T. B. (vẫn khóc hu hu, tay chỉ vào đồng mã) — Khốn, nhưng nó cào rách cả áo mũ nữa. Hu! hu!

T. Q. I. — Bà thì chỉ chăm chăm vào áo mũ thôi. Bây giờ hãy biết không có ngựa thì đi bằng gì.

T. Q. II. — Yên, xem nó có cũi mình con ngựa khác không?

T. Q. I. — Keo kiệt như nó, đợi đấy nó mua cho con ngựa khác.

SEN IV

(Trời sầm tối ba vợ chồng Táo Quân giắt giắt nhau lẽ

... Cây Đu

(Tiếp theo trang 15)

Đứng giữa đồng, trông ra bốn phía, ta thấy trước cổng mỗi làng ngay cửa đình trông ra một bọn đồng người đứng xúm-sít. Họ chăm-chú ngửng nhìn một vật gì phấp-phới như con bướm đang lượn qua lượn lại trên cao... Từ làng này có thể trông thấy cây đu của làng bên và xa hơn nữa. vì Người xem đông lắm dưới chân đu. Từ hôm mới giồng cho đến tận ba mươi Tết, cây đu luôn luôn vắn-veo, cót-két không lúc nào nghỉ-ngơi...

-- Gớm, các cô ấy sắp-sửa bộ tịch gì mà mãi bây giờ chưa buồn ra cho!

Một anh trai làng khăn nhiều sếp, áo the, quần chúc-bầu còn nguyên hồ, nói một câu tỏ vẻ nóng ruột. Những anh khác tuy không nói ra, nhưng đều bần-khoăn

mẽ sách va ly đi bộ ra cửa)

T. Q. I. — Đó, tôi đã bảo mà, nó cũi gì mình con ngựa khác!

T. B. — Phên này thì tâu cho nết tội của nó.

T. Q. II. — Nó làm gì nên tội, tại con mèo chứ.

T. B. (ngắm bộ áo toạc mấy chỗ, nghiêng rặng). — Được, ta sẽ tâu Thượng Đế xin trừ tiết giống mèo ở trần gian. Đề làm gì cái giống hay ăn vụng hay hầy bạ lên bếp ấy.

T. Q. I. — Phải đó, ta phải làm tuyệt giống mèo đi.

T. Q. II. — Chắc các bạn đồng sự sẽ biều đồng tình với lời thỉnh cầu của ta. Giống mèo vẫn là tử thù của bọn Táo Quân mình!

T. B. — Đả đảo giống mèo!

T. Q. I. — Đả đảo giống mèo!

T. Q. II. — Đả đảo giống mèo!

BẢNG THUẬN

nhìn vào ngô như chờ đợi. Phải, cây đu mà thiếu các cô là thiếu tất cả. Lấy ai là người thưởng-thức, khen ngợi cái tài «lên cao» của miuh. Sự ganh đua giữa các anh sẽ không có, và trò chơi ấy sẽ một thú nếu không có những con mắt xinh đẹp và tinh-tử của các cô khuyến-kính, thăm khen.

Nhưng kia từng chuỗi cười đã vang lên trong ngõ hẹp. Các cô rất-ríu nhau đi ra, vui-vẻ và sắc-sỡ như một đàn bướm. Thay vào hàng vài ngày thường, yếm áo các cô hôm nay — ngày đầu xuân — đều bằng lụa, sồi hoặc nhiễu. Có cô yếm trắng, có cô yếm ngà, có cô yếm thắm hoa đào. Giây lưng thì đủ các màu tươi sáng. Trông các cô đom-dạng và đẹp hơn lên,

Bọn con trai rần ra, như thăm mời các cô lên đánh. Vài phút e-lệ. Khúc-khích, nhi-nhánh các cô đứng xúm vào nhau như một đàn chim sẻ riu-rit. Bỗng một cô bạo-dạn tiến ra. Đứng dạng chân, cúi xuống, lấy trong túi ra một chiếc kim băng, cô cần thận cài gấu váy trước khi lúc bước lên đu. Cô nhẹ nhàng rún, đu từ từ lên cao dần...

Bây giờ mới là lúc bọn trai làng thi nhau khoe bạo khoe tài, vì đã có mỹ-nhân thưởng-thức. Đu chưa dừng hẳn, một anh đã nhanh-nhẹn nhẩy ra đón bắt. Họ tranh nhau lên, cãi nhau om-sòm làm các cô trông nhau cười khúc-khích. Có anh trước còn sùng-sính giầy tất, nhưng sau vì trơn khó rún, đu không chịu lên, anh bực mình cời phăng cả tất, quăng cả giầy.

— Chưa được «ngang» Rún nữa đi!

...ngày tết

Người đánh đu rún thêm mấy cái nữa. Đu bổng tit, người anh nằm ngang ở trên không. Bỗng có tiếng « phụt phụt », đu văng hẳn và văng vèo như diên cuồng.

— Thôi, đu « giật » rồi! Thôi!

Người trên đu mặt hơi tái. Anh vội cứng thẳng người như một khúc gỗ, vòng tay ghì chặt lấy tay đu. Người anh đưa qua đưa lại, quay sang trái văng sang phải, trông hoa cả mắt...

Đu vừa dừng, anh vội nhảy xuống. Mặt tuy thất sắc, hơi thở hỗn hển, nhưng anh vui-vẻ, cười sung sướng vì đã được các cô khen.

Bọn trai — không ai chịu kém ai — lần lượt thi nhau trở tài. Các cô cũng mạnh bạo dần dần, đua nhau đu bổng tit. Vì vận động mạnh nên má hồng hồng, cô nào trông cũng có vẻ lảng-lơ tinh-tú như Hồ-xuân-Hương (theo thơ mà đoán người, chứ ai được biết mặt « Nàng

thơ » tinh-tú ấy!) Khi mọi người đã lên đu ít ra vài lượt, hứng-thú ban đầu đã hơi nhạt, người ta lại tìm cách làm tăng lên. Một anh chạy ra, nhảy lên đu, nhìn đám đông các cô, mỉm một nụ cười có duyên nhất của anh để phô hàm răng mới nhuộm:

— Đu đôi!... Cô nào lên đu với tôi nào!

Những anh khác vội vàng hưởng ứng ngay:

— Phải đấy! Đu đôi! Đu đôi!

Các cô trước còn làm mặt e thẹn, nhưng sau cũng không từ chối trò chơi thú vị đó, mạnh bạo bước lên đu. Thế là lần-lượt từng đôi một nhịp-nhàng qua lại ở trên không. Thực là một cảnh vui mắt. Muốn tả cảnh đó, tôi tưởng không gì bằng mượn ngay những lời thơ linh-dộng, tinh-tú của một nữ-sĩ có duyên và có tài của thời trước: cô Hồ-xuân-Hương.

Kiểm-duyet bỏ)

Trên đường làng, các cụ già đang lụ-khu chống gậy ra chùa đều đứng cả lại ngắm đôi trai gái nhịp-nhàng rún-rẩy, bay bổng trên không. Một cụ già tay che nắng cho cặp mắt hấp hay, nhìn hồi lâu rồi nói:

— Ai như thằng Thằng nhà Hương Mậu « mấy lại » cái Chuyên nhà phó-hội ấy nhỉ?

— Phải đấy. Đôi ấy đu được lắm!... Tôi cho chỉ tháng ba năm nay là cùng ta sẽ được ăn cỗ.

Một bà lão — yếm lụa nâu non, áo cào-cào mới ba — cười nói:

Nhưng kẻ cũng tốt đôi và hai nhà cũng môn « đang » hộ đối đấy chứ!

Rồi các cụ nhìn nhau cười, như cùng hồi tưởng lại những năm mười tám, đôi mươi, các cụ cũng đã từng có những ngày sung-sướng vui đùa như thế. Nhưng « một năm một tuổi như đuôi xuân đi!... »

Một cụ buồn rầu, chép miệng như than tiếc:

— Chồng thật! Mới ngày nào!

Trên đu bổng tit, gió tạt áo, mặt kề mặt, mắt nhìn mắt, chân chen chân, người ta bỗng thấy say-sưa, ngỡ-ngần. Người nọ chợt nhận thấy người kia đẹp lắm, có duyên lắm, bội phần đáng yêu hơn ngày thường những lúc chị cao váy cấy lúa, anh gò trâu cày nương. Hôm nay chị thấy anh tài hoa, phong nhã lắm, và anh thấy chị mới dịu-dàng, yếu-diệu làm sao y như giai-nhân tài-tử trong những bài hát huê tình. Trên đu vừa bước xuống, chị vội giở khăn hồng mời anh một miếng trầu. Anh mỉm cười, run tay đón lấy. Thế là một tình yêu nảy-nở, hứa hẹn một lương duyên. Ở đây ái tình cũng chất-phác, dẫn-dị như tâm-hồn người ta. Không lọc-lựa, ngoắt ngoéo, ái-tình nảy-nở một cách tự-nhiên dễ rồi kết-thúc bằng một cuộc hôn-nhân chính-thức.

Nhưng cũng có khi « người thì lên đánh » « kẻ ngồi trông » ở dưới. Đã tốn công chờ đợi, nhưng dịp may không bao giờ tới, kẻ ngồi trông vẫn cứ ngồi trông mãi. Đều rồi cuối xuân năm ấy, nàng che nón đi làng khác để lại trong lòng ai một mối hận tình! Những sự khát-khe ấy mỗi năm thường xảy ra không hiếm. Vì nếu trai làng có nhiều tình cao vọng kia khác, thì ai cấm được những cô gái mặn-mà nhan-sắc đi tìm anh yêu xứng đáng bên những cây đu làng khác, một khi trai làng mình « xấu như ma »!

Vì thế suốt tháng đầu xuân làng làng mở hội, và nhiều cô không hội nào không có mặt dưới chân đu.

Những thú chơi xuân khác còn có thể kéo dài đến tháng hai, tháng ba, chứ cây đu thì chỉ qua rằm háng giêng là hạ, mà « một năm mới có một lần »!

Ta có thể nói rằng chơi đu là một thú chơi xuân ưa thích nhất của chị em thôn-quê, và những ai muốn ngắm những nhan-sắc xinh tươi của đồng ruộng thì chỉ việc tìm đến những cây đu ở đầu làng là đủ, vì:

Mừng xuân, ngày hội công làng
Là nơi chen chúc bao nàng
ngây-thơ.

BÀNG-BÁ-LÂN

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay bồi hợp trong ngực, trái tim nhảy mạnh, không ưa tiếng khua động, hoặc làm như tưởng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày, hay quên hay lảng trí, đêm ngủ không thảng giấc, hay giựt mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị. — Tối đi ngủ uống 1 hoàn HI DI NINH THẦN HOÀN SỐ 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phực, hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong mình mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông đơn bà đều dùng đặn.

Giá mỗi hộp 0\$30 có bán tại Chi cuộc Saigon: 229 Rue d'Espagne, Hanoi: 86, rue du Coton

Nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN

THUĐAUMOT

Chúc mừng các bà nội
tương sành về áo len dệt

BONNETERIE PHUC-LAI
87-89, Route Hué Hanoi, Tél. 974

SÁNG CHẾ RA KIỂU ÁO TẮM BỀ VÀ CHEMISSETTE

MƠN MƠN TƠ ĐÀO

Một nước da đẹp : ấy là điều ao ước của tất cả các bà vì da mặt là cái phần cốt yếu, cái căn bản của một tấm nhan sắc. Khuôn mặt xinh tươi, thân hình dù đẹp đẽ, nhưng da mặt sần sùi, sạm ngất là đủ đánh hỏng tất cả vẻ đẹp ở một người con gái. Về mùa xuân này, những cánh hoa rực rỡ, mơn mơn càng khiến người ta liên tưởng đến một làn da mịn như nhung, một làn da «quyển rũ đôi tay mơn vuốt» như lời một văn sĩ diễm tình Pháp đã tả...

Để làm một món quà tết tặng các bạn thân yêu của mục «đẹp». Chúng tôi đã dụng công sưu tầm trong các sách dạy cách tự sửa nhan sắc, những phương pháp làm cho da được mịn màng, mơn mơn... Những phương pháp ấy, rất giản dị và không tốn tiền, đã có nhiều bạn gái ứng dụng và thấy kết quả mỹ mãn. Chỉ cần các bạn chịu khó kiên nhẫn theo luôn mãi.

Phương pháp thứ nhất

Ấy là những giọt mưa xuân phơi phơi... Từ bao giờ nước mưa vẫn có công dụng làm đẹp da, và những người đàn bà đom đóm biết công dụng quý hóa của nước mưa, không bao giờ dùng nước máy mà rửa mặt. Nước máy có chất vôi hay làm cằn cỗi da mặt, Nhất là về mùa xuân này mưa lâm lâm chỉ đủ ướt mặt, càng tốt cho da lắm. Các bạn hãy để mặt mộc mạc, khoác một chiếc áo đi mưa, đầu chụm một chiếc vải cao su chỉ đủ che lấy mái tóc, rồi đi tản bộ dưới mưa xuân, mặt ngửa lên hứng lấy những giọt nước. Không những nước mưa ấy, mà cả cái hơi ẩm ướt ngoài trời lúc bấy giờ cũng làm cho da bạn mềm ra, và rửa sạch da mặt làm mất những vết cằn do cái không khí hừng hực trong một gian

phòng quá ẩm cũng thường in lên mặt bạn. Ở rạp chớp bóng ra, hay ở một cuộc tụ hội đông người ra, các bạn càng cần phải đi ngoài mưa lâm lâm. Da các bạn sẽ mịn màng mà sức khỏe của các bạn cũng có lợi.

Phương pháp thứ hai

Mùa xuân đáng yêu riêng cho các bạn gái muốn đẹp vì là mùa cống hiến cho các bạn một thứ quà rất quý hóa : dầu tây. May xú Bắc mịch cũng trồng được nhiều thứ quả nguyên giống ở Pháp, nên giá mua không đắt lắm. Chỉ vài quả đáng vài xu một ngày, các bạn sẽ có một nước da tiên. Sáng sáng rửa mặt xong các bạn nghiền nát một quả dầu tây ra lấy nước thoa khắp mặt, để chừng dăm phút sẽ lau đi, và trang điểm như thường. Ăn

Kén chồng tim bạn

(Tiếp theo trang 7)

Đầu ngón tay

Thuôn thuôn : Hay cảm xúc, nhỏ nhẹ, có tánh lười có khi lại hay nói dối.

Hơi vuông : Cần-thần, ưa thực tế, ưa vật chất, không thích mơ mộng.

Bền bết : Suốt đời hoạt động, phải cần thận kéo « cổ dằm ăn sỏi, sỏi lại hỏng », không thích yên phận.

Tròn : Gặp rất nhiều sự may mắn, suốt đời sung sướng, an nhàn.

...

Biết những điều đó, bây giờ bạn có thể, ngồi trước mặt một kẻ nào, biết rõ ngay

kẻ đó có xứng làm chồng, làm bạn mình, nếu bạn đương kén chồng và đương muốn kiếm một người bạn.

7) Bàn tay một bà nội trợ giỏi.
CÔ TRINH

Cùng quý vị đại-lý

Có một vài vị cho biết chậm số báo định lấy, nên bắt buộc chúng tôi không thể gửi đủ theo số lấy vì báo đã in rồi. Xin quý vị lượng tình. T. B. Đ. B.

dầu tây mỗi ngày vài ba lần, da đã tươi nhuận mà bộ tiêu hóa cũng nhẹ nhàng.

Phương pháp thứ ba

Không được dân dị như hai phương pháp trên, nhưng nếu các bạn không có tính lười thì mỗi tuần các bạn có thể làm một lần một cái « mặt nạ » bằng cái chất sau này, rất dễ có, và các bạn chỉ tốn vào đấy độ mười phút thôi: 35grammes mật ong chọn với 90grammes bột lúa mạch nha (nếu mua ngoài không được, đến hiệu thuốc mua thứ orge perlé ngâm nước cho mềm rồi dã rất nhỏ, rây cho thật kỹ). Đánh một cái lòng trắng trứng gà cho thật nổi bọt chộn chung cả các thứ nói trên đắp lên mặt, độ hai ba giờ hay để suốt đêm càng tốt. Da mặt sẽ mềm nhũn.

Lời dặn quan trọng

Dù theo những phương pháp nào đi nữa, muốn có nước da đẹp, các bạn cũng cần nhất phải săn sóc bộ tiêu hóa đừng ăn những đồ ăn hiệt, và rán nhiều. Nên ăn

thêm cà rốt luộc và uống nước rau muống.

CÔ THÚY

PHÒNG TÍCH

CON

CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua). Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liệu thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45.

VU DINH TAN

ân tứ Kim tiền năm 1929
178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi
An-Hà 13 Hàng-Mã (Củi-vre) Hanoi
Đại-lý phát hành khắp Đông-
duong, Nam-Tân 100 phố Bonnal
Haiphong. Có hình 100 đại lý
khắp Hanoi và khắp các tỉnh
Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và
Lào có treo cái biển tròn.

NA - PHA - LUAN

(Tiếp theo trang 17)

Hitler cúi đầu khẩn khứa

Hitler tự tay đặt vòng hoa, bảo người võ quan theo hẳn ra ngoài, rồi một mình cúi nói... Quốc trưởng Hitler nói gì? Ai biết?

Thế mà có người biết mới lạ! người ấy là một người chạy loạn ẩn vào đây, nằm

nép nạy trên mộ Nã - phá - Luân. Người ấy cũng biết năm ba tiếng Đức và người ấy đã nghe rõ:

« Hitler tôi được cái vinh quang này thật là nhờ đọc

Phuc-Lai photo

98 bis bd. bonnal, haiphong

và

CENTRAL' PHOTO

22, borgnis-desbords, hanoi

Hai hiệu có đủ khí cụ tối tân Âu-Mỹ. Chụp theo lối Ciné, hoàn toàn như các hiệu ảnh ở Hollywood. Đầu năm giá rất hạ. Trừ 30%.

những sách binh thư chiến lược của ngài. Tôi đã theo ngài đề « khiến cuộc chiến- » « tranh như người đánh cờ » « cao khiến một cuộc cờ » « vậy. Ngài mưu tính chi li » « không hề vội vàng, không » « nóng nảy, đã quyết định » « đánh miếng nào thì đánh » « cho kỳ được mới nghe. » Thật đúng quá.

Trong hai trận Austerlitz, Anerstaedt (hai trận Napoléon toàn thắng quân Phổ và quân Áo) ngài đã đặt cái bẫy thật tài, thật khéo để cho quân địch tự mình dẫm vào chỗ chết, chết đến nơi mà vẫn chưa tỉnh. Tôi cũng theo cái chiến lược ấy để dử quân Anh và quân Pháp sang Bỉ?

Bàn về trận thắng của ngài ở Mondevi (mai 1796) ngài có dạy rằng:

« Đại đế thì bộ tổng-tư » « lệnh phải định cái » « đường lối đại khái ma » « thôi, nghĩa là chỉ ra cái » « mục đích phải tới cho kỳ » « được, còn những phương » « kế dùng để tới mục đích » « ấy thì nên để cho các bộ » « được tự do mà chọn, » « không thể thì không thành » « công. Phải cho các tướng » « tá tin mình, quân lính tin » « mình, tức là thắng. Thiếu » « lương thực, có thể được, » « thiếu binh khí có thể » « được, nhưng thiếu lòng » « tin tức là thua vậy (1) »

(Hoàng đế Nã - phá - Luân thắng trận Mondevi—ngài mới 27 tuổi lúc ấy còn làm nguyên soái — chỉ có 37.000 quân thiếu cả lương thực lẫn súng đạn vậy mà đánh tan 80.000 quân Ý)

Lại đến trận Waterloo, Chính ngài là kẻ thắng. Tôi, đã xét nghiệm thế. Ngài thua vì cái chậm chết người của Grouchy, vì tên hướng đạo Lacoste không cho ngài biết con đường trùng Ohain.

Tôi đã dùng chiến lược trận

TUNG BỪNG

Vui với xuân về

Xuân tươi như cô gái đẹp,
Điểm-trang đợi giờ đón dâu.
Vườn xuân mình liễu khép-

nếp
Bên muôn nghìn sắc khoe
màu.

Hoa đào lẳng trêu nắng mới.
Châm cam e-lệ ửng hồng.
Áo màu vài cô pháp-phời
Như tiên yêu-kieu trong trăng

Vát ngang trên dòng nước
biếc.

Cầu cong như mây gái xinh;
Lũ-lướt người đi mừng tết.
— Nhìn đi! sao nữ vô tình!

Mồng một, bình - minh vừa
thức,

Gần xa pháo nổ ran mừng.
Rượu mùi reo vui trong cốc,
Cười nô tuổi trẻ tung bưng,

Tuổi già vừng-vàng bên gậy.
Giấu vui trong chòm tuyết
bông.
Cành mưa chim xuân vui
nhảy,
Buông rào muôn giọt ca trong,

Tiếng đồng ngân-ngà chùa
mới,
Xuân reo trong nguồn trúc
xanh.

Gió ca gheo làn mây rồi...
— Cười đi! sao nữ vô tình!

Đào, cúc đem về Xuân trước
Thủy-tiên chúm - chím cười
thơm.

Mắt mơ theo đường khói
thuốc,
Lư vàng trầm nhẹ đưa hương.

Say-sưa tìm trong nếp áo
Mùi da người đẹp yêu-kieu
Thoáng qua như là mộng ảo,
Nhìn theo mà lòng yêu yêu.

— Ngày xuân em ơi đẹp lắm!
Mà em tóc còn đang xanh.
Cớ chi ôm buồn lo-lắng?
Yêu, vui đi, chớ vô tình!

BÀNG-BÁ-LÂN

Waterloo, để đánh quân Anh Pháp. Lúc ngài đi thăm chung quanh các ngọn đồi ở vùng Rossomme, ngài có bảo ông Bertrand rằng:

« Phải coi chiến pháp địch » « quân như một cái thành, » « phải bắn cho thủng một » « chỗ, rồi vào đánh phá cho » « họ tan ra như cám. Thiết » « thôi, phí tổn mặc! Làm » « thế, quân ta sẽ dùi thủng » « chiến tuyến của địch quân, » « chia đôi hàng lính giặc. » « Ngày mai ta quyết rẽ anh » « Huệ linh-tôn (nguyên soái » « Anh) với anh Blucher » « (nguyên soái Phổ) quân » « Anh đuổi cho đến Hal, » « quân Đức đuổi cho đến » « Tongres, số quân Anh ra » « đại hải, tổng quân Đức » « xuống sông Rhin. »

Thưa người anh hùng, tôi đã dùi thủng chiến tuyến Pháp, đã lấy Sedan và dồn quân Anh Pháp vào bãi lầy Flaudres,

số quân Anh ra biển Bắc và đẩy quân Pháp về sau chiến tuyến Maginot, cái chiến lược ấy là chiến lược của ngài, một chiến lược đáng phục.

Ngày nay tôi được vào đất nước của ngài nên gọi có mấy tôi thành kính đến viếng ngài và hứa với ngài sẽ cảm tạ ngài một cách xứng đáng. (!)

Quả nhiên ít lâu sau, Hitler ra lệnh cho đem di hài con đại đế Napoléon tức là di hài Napoléon II, chết ở đất Áo, (còn có tên là quận công Reichstadt sanh năm 1811 ở Paris. mới để đã được Đại đế Napoléon phong cho làm vua La-mã, mất năm 1832) về chôn bên cạnh cha ở Hôtel des Invalides.

B. D.

1) Đức Không-Tử có nói một câu giống hệt như thế: « Khử thực, khử binh tín bất khả khử »

CHÚNG TA ĂN TẾT

(Tiếp theo trang 5)

nội trợ, tôi ước ao rằng việc cúng bái tổ tiên trong ba ngày tết nên tiệm tiệm bớt đi. Bữa nào cũng sửa soạn một mâm cỗ cúng, người nội trợ cảm cùi gập hai ngày thường và cả bọn tôi tớ cũng chẳng biết gì là thú chơi xuân. Ba ngày tết, phải là ba ngày hoàn toàn nhàn hạ vui chơi của khắp dân tộc Việt-Nam.

Tuy vậy, sự vui chơi ấy có người cho là có tính cách hẹp hòi vì thường chỉ thâu vào trong ấm cúng một gia đình. Tôi nhớ chừng một nhà văn sĩ nào đó muốn rằng cái tết có tính cách công cộng hơn, có những cuộc vui chung cho tất cả mọi người. Nhà văn nào đó có lẽ đã viết phóng bút, không quan sát. Những cuộc vui chung về dịp tết nào có thiếu gì ở các chốn thôn quê: đám hội, chơi đu, đều là những thứ vui chung của cả một làng, một tổng. Ở thành thị, những cuộc vui chung thực là không có, ấy bởi vì người thành thị khó tính mà sự tổ chức một cuộc vui chung giữa bao nhiêu người xa lạ, từ xứ đồn lại không phải dễ dàng gì. Song thiếu hương, hái lộc cũng là những cuộc vui nô nức của hầu hết dân chúng có kém gì đêm lễ Noel của Tây Phương. Và lại có cái lễ nào của dân tộc nào có tính cách công cộng hơn là cái tết Việt-Nam khi cả một dân tộc cùng có một sự cảm thông vô hình với nhau trong những ngày long trọng ấy?

Tôi thấy chưa nói hết ý nghĩa sự ăn tết, nếu không trở về những món ăn tết. Đề bây giờ chúng ta có những món ăn quý-hóa ấy, cớ nhân

thực đã dụng công suy nghĩ, đã làm một công trình nghệ thuật vô giá. (ăn chẳng là nghệ thuật ru, một nghệ thuật quan trọng hơn những nghệ - thuật khác). Mà cả Thiên-Nhiên cũng như muốn khích lệ tán thưởng cái công trình ấy, nên cho ta nhiều sản vật ra mùa vừa vào dịp tết. Và những sản vật ấy hoặc còn ở nguyên thể chất thiên nhiên, hoặc chế biến bởi tay người, đều như điều hòa với nhau, bổ khuyết cho nhau để hai tiếng « ăn tết » thêm ý-vị.

Miếng dưa muối vàng rươi hay còn xanh tươi cần dòn khắc, làm cho ăn mãi mà không ngán, những miếng thịt, cá kho đỏ ừng như quả hồng tàu, củ hành trắng nướng sào sạo trong những hàm răng khỏe mạnh, khiến miếng bánh chưng thịt mỡ đã không ngấy mà lại giúp cho của nếp chóng tiêu ở những chiếc dạ dày thường phải chất nặng trong dịp tết

Bưởi ngọt mát, cam Bồ-hạ rất chua, cam đường ngọt sắc, ba thứ quả giải nhiệt cho cuống họng cháy khô bởi những cốc rượu nồng. Sau cùng, sắc thơm của hoa đào, hương thơm nhẹ của thủy tiên khiến sự ăn tết có cái thú vị thanh cao. Và những món ăn cổ truyền ấy được chế tạo một cách trân trọng nâng niu đặc biệt, tự nó cũng đã hết vị tục phạm.

Dân tộc Việt-Nam ta thực đã biết « ăn tết » theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, như thế cái Tết đầu có vô nghĩa, phẳng lì như một số ít người đã tưởng?

THUY-AN

CUỘC THI

Câu hỏi :

I Bức tranh dưới đây của một họa sỹ có tính lơ đãng, thường hay vẽ trái ngược, ý định một đấng, tay đưa ngọn bút một nẻo. Các em tìm chỗ sai lầm của bức tranh này. (tranh A)

II Các em tìm 1 câu phương ngôn hợp với tranh B.

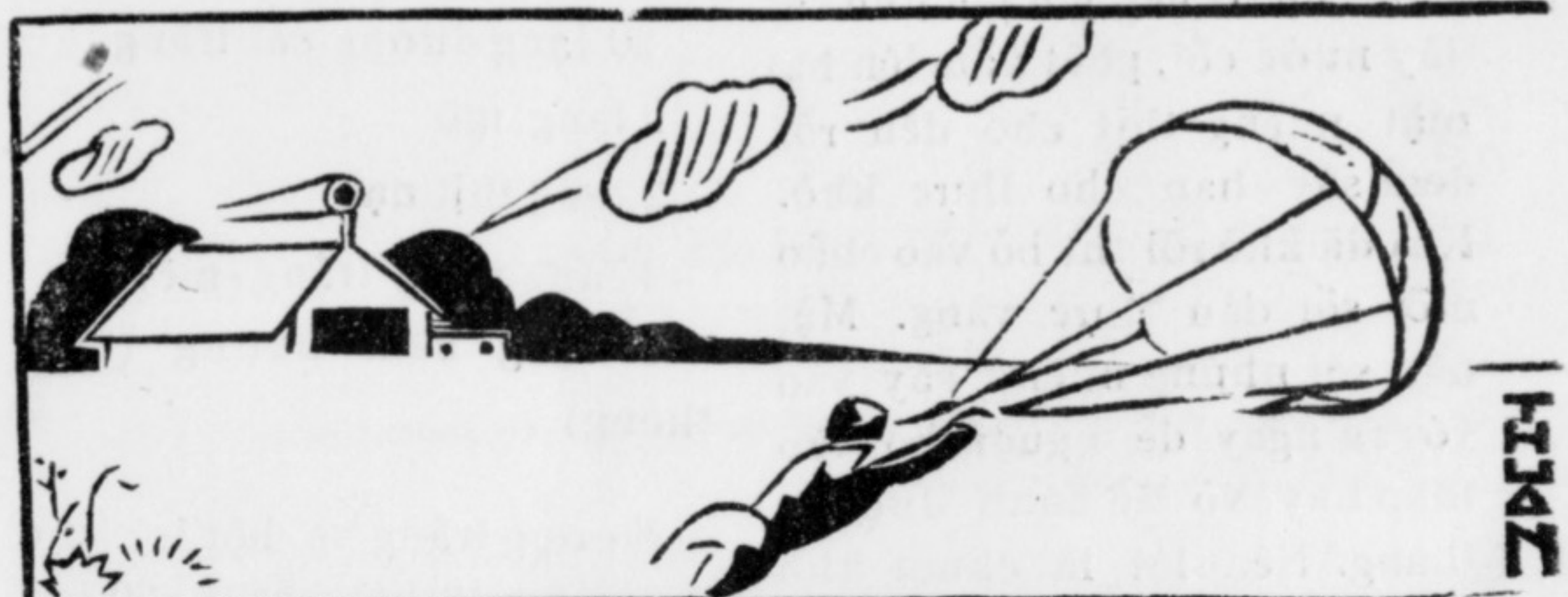
III Thân hình chỉ có xương da.

Phép thần trở gió bà ra giúp đời.

(là gì?)

HÌNH B

HÌNH A

Sau khi giải đáp 3 câu hỏi trên đây các em gửi đến tòa báo Đàn Bà kèm theo phiếu dự thi trước ngày 1er Mars

Ngoài phong bì xin đề : Dự thi cuộc thi vui N.Đ.Đ.B.

Bài nào không có phiếu dự thi không hợp lệ.

Giải thưởng :

1) Giải nhất. — Một cái biệt thự có đủ đèn điện do Báng-Thuận làm, và 1 năm báo Đàn bà.

2) Giải nhì. — 1 một con poupée đáng giá và 6 tháng báo.

3) Giải ba. — Một cái hạng nhất đi coi chớp bóng ở Majestic hay Eden và 3 tháng báo.

Từ giải tư đến giải mười những sách, báo tiêu-thuyết riêng của trẻ em.

PHIẾU DỰ CUỘC THI NHÌ - ĐỒNG

CẮT RA GỬI VỀ TÒA BÁO MỚI HỢP LỆ

Năm nay chúng tôi muốn biến các bạn mấy món ăn của các cụ ta xưa, mà bây giờ chúng ta ít ai muốn làm đến hoặc biết làm nữa. Tự trung những món ăn ấy cũng có nhiều món rất ngon, mùi vị đặc biệt, tưởng rằng giữa những món bánh mứt tân thời, đem ra thết khách mà có thêm vào một món ăn cổ thời, càng tăng thêm giá trị « quán cổ thông kim » của bà nội trợ khéo léo.

Sấy

Thịt thăn lọc hết mỡ, để nguyên khổ quả thăn. Sắt mỗi miếng dày chừng một phân tây. Lót lá chuối trên thớt, lấy dao phay, hoặc cái chai đập thật thật mỏng, giống như bánh đa. Giềng già già nhỏ vắt lấy nước cốt, phết dầm lên hai mặt miếng thịt cho đều rồi đem sấy than cho thực khô. Khi đã khô rồi thì bỏ vào chảo mỡ sôi dầm thực vàng. Mật nấu sôi nhúng miếng sấy vào vớt ra ngay để nguội bỏ vào thạp hay vò để dành được 1 tháng. Nên lót lá chuối khô sạch vào lòng thạp hoặc vò. Trong Nam kêu sấy thịt thăn là khô heo, sấy thịt bò là khô bò. Dùng nó làm đồ nhắm rượu rất ngon.

Bánh vè

Chọn mua thực nếp cái thật tốt đừng lẫn một hạt gạo tẻ

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

nào. Vo sạch. Chưng bày bơ đồ gạo nếp thì phải rửa cân bắc đèn (lì mứt), một miếng giềng già già nhỏ vắt lấy nước cốt. Tim mứt sắc lấy nước trộn với nước giềng, ngâm nếp một đêm. Sáng ra, vo lại cho sạch nấu thành sồi thực dẻo rồi quét thật nhiên dùng để còn bột.

Lấy một cái chày không thắt bụng, hay cái ống bằng gỗ riêng dùng để cán bột, cán cho thật mỏng đem phơi, phơi cả hai mặt, chừng đã khô se se có thể xắt được thì xắt vừa vừa miếng theo hình gì tùy ý. Phơi lại thật khô. Chảo đồ thực nhiều mỡ, mỡ sôi già đem bánh thả vào dầm. Bánh rồi phồng lên là bánh tốt. Đem bánh nhúng ngay vào liên đường đã thắng thành châu, rồi bỏ ra liên. Đường khô, mặt bánh trắng lấp, lấm chấm coi đẹp lắm. Đây thật kín mới để được lâu.

Bánh tô châu

1 cân bột tẻ

20 lạng đường cát trắng

2 lạng mỡ

2 lạng thịt nạc

1 lạng gừng trắng (mè)

1 lạng năm hương (năm thông)

Đường trắng và bột lọc cho trong. Cứ 10 bát bột thì 20 bát nước (nếu bột cũ phải 23, hay 24 bát) thịt và mỡ luộc chín xắt nhỏ, năm hương rửa sạch xắt nhỏ, gừng rang chín.

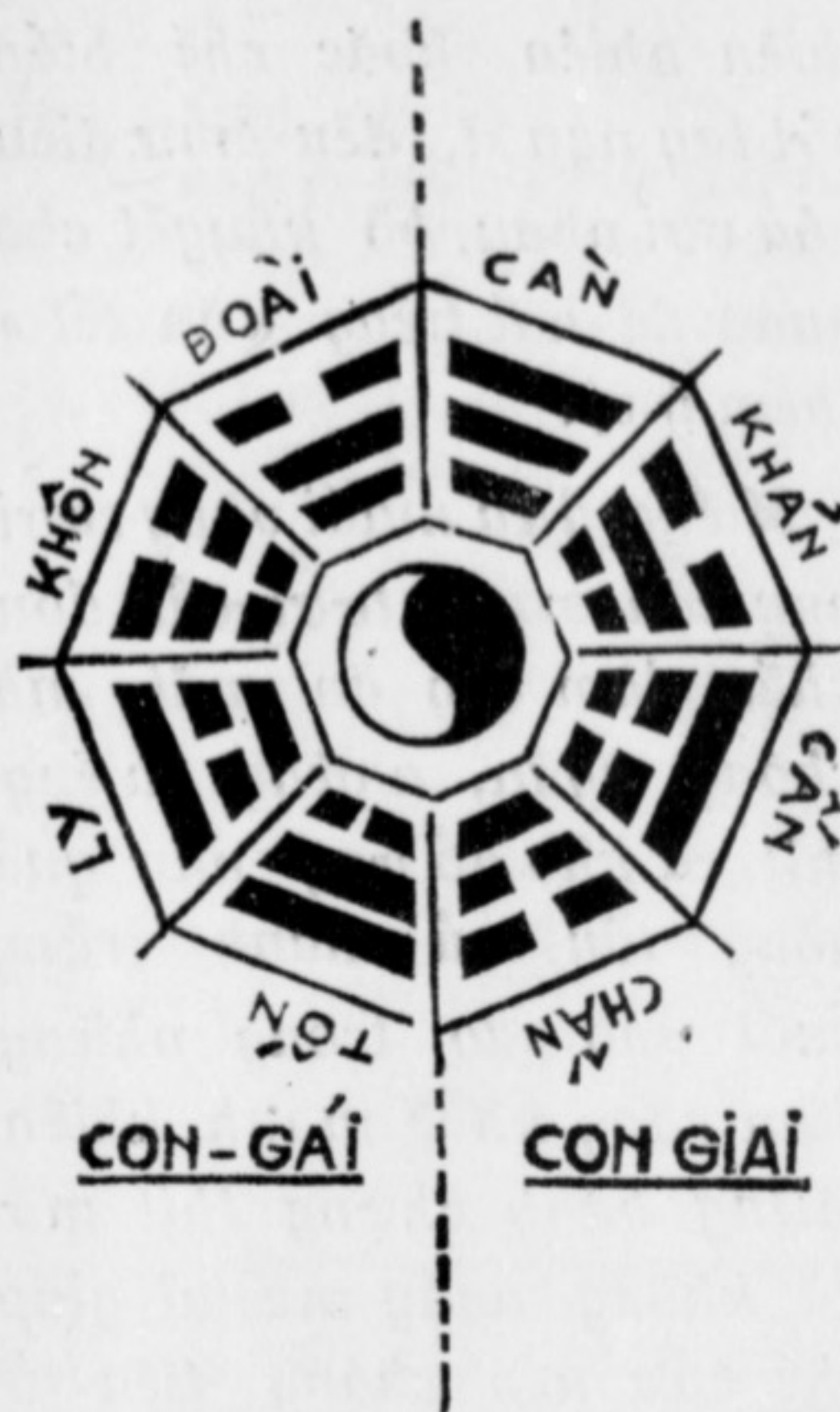
Khi bột đã lọc sạch thì trộn chung tất cả các món, để vào chiếc song để lên bếp, nhỏ lửa, lấy dũa cả quấy luôn luôn và đều tay. Khi bột sôi đã đặc dũa thì nhắc song xuống, lấy dũa cả dầm xéo với nhau chừng để bánh lòn nhòn. Lót miếng vải sạch trong lòng một chiếc hộp sắt tây lấy thìa ấn xuống cho đều và chặt, đem hấp cách thủy độ 2 giờ thì chín. Bánh này để độ vài ba ngày.

DUYÊN-HÀ

Năm mới

Mừng bà cuối năm sinh cháu giai

Đó là một câu mừng ngày Tết, nhưng chỉ là câu mừng cho còn sinh cháu giai hay gái thì cố nhiên là cả người mừng và người nhận lời mừng cũng không biết. Vậy tôi xin hiến các bà một phép tính dân dị và mẫu nhiệm đề các bà có thể biết được bà sẽ sinh giai hay gái.

Các bà hãy nhận kỹ cái hình Bát-Quái trên đây, trong có 8 cung: Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn Ly, Khôn, Đoài. Mỗi một cung đều thay bằng những gạch đen. Bốn cung chỉ con giai, 4 cung chỉ con gái.

Đoạn các bà cần phải biết tuổi chồng, tháng thụ thai (1) tuổi các bà; số chẵn thì thay bằng 2 gạch ngắn (- -), số lẻ một gạch dài (—)

Thi dụ: Bà có mang vào hồi tháng tư; tuổi ông 35, bà 32.

Bà xem tôi tính:

35 (—)

Tháng tư (- -)

32 (- -)

Bà tra trong hình Bát-Quái xem những nét gạch, tôi vừa vẽ đúng với cung gì?

— Cung Cấn. Tôi xin có lời mừng bà cuối năm nay bà sẽ sinh cậu con giai để nối dõi tông đường.

Thần-cốc-Tử

Đỗ-Đình-Nghĩa

CÔ THUẬN (Nam-thành) sao lục

1 — Muốn biết tháng nào có mang thì chỉ cần biết tháng sinh rồi trừ đi 9 tháng

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi nhận được:

1) Sau anh sáng tiền thuyết của Trần-huyền-Trần, hiệu sách librairie Centrale xuất bản giá 0\$60.

2) Kinh-thi Việt-Nam của Trương-tửu do Hàn-Thuyên xuất bản cực ấn hành giá 0\$70

T. B. Đ. B.

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ KỸ-NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC:

KỸ-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục: Tò mò — Khoa-Học thưởng thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$10 — Một năm (24 số) 2\$40 — Mua cả năm giá tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THƯ VÀ MANDAT:

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ

Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

Ai tìm được THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trinh-hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Trịnh-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muôn bệnh nhơn sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải công nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu đầu nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

Trịnh-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tân Định Saigon

CẢ MỘT TRỜI XUÂN TỎI!

Các ngài có thấy dịu-dàng tươi đẹp không? Thời khắc trời một cách lặng lẽ...

Các ngài hãy cố niu bánh xe của thời gian lại và ghi nhớ một quãng đời tươi trẻ của các ngài bằng những hình ảnh vui tươi và diễm-lệ.

Muốn thắng cái ý muốn đó, không gì bằng các ngài chụp ảnh tại nhà

LOC STUDIO

104, Route de Hué — Hanoi (sẽ cửa chợ hôm)

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tusor (dầu) rất đẹp, Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

DOCTEUR ĐANG VU HY

ANCIEN INTERNE DE L'HOPITAL
SAINT - LAZARE DE PARIS

Chuyên-môn chữa bệnh đàn bà và bệnh hoa liễu

N° 18, RUE RICHAUD, 18
(ĐẦU PHỐ HỘI - VŨ — HANOI)

Cung chúc tân niên

nhà thuốc VO VAN VAN
THU DAU MOT

TỔNG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LÈO, BẮC TRUNG-KỲ
Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Cần dùng người bán CỬU-LONG-HOÀN và THUỐC VÕ-ĐÌNH-DÂN
Lương tháng ở Hanoi 10\$50 ở các 12\$00

Các bà các cô muốn có
mái tóc đẹp, nên đến :
Salons de Coiffure
— Salles de Bain

PHAM
NGOC
PHUC

Chuyên - môn uốn
tóc bằng máy điện

3 RICHAUD — HANOI
GÓC PHỐ HÀNG BÔNG YÀ PHỐ
PHỦ-ĐOÀN

HỒNG-KHÊ

nhà thuốc danh tiếng nhất hanoi

TRỤ SỞ : 75, PHỐ HÀNG-BỒ — Téléphone : 1439

CHI NHÁNH : 88 PHỐ HUẾ — Téléphone : 755

NHA IN LÊ-CUONG

96, ROUTE DE HUẾ, HANOI — Tél. 755

IN GIẤY MÁ SỔ SÁCH, BÁO CHÍ, TIỂU THUYẾT
VÀ XUẤT BẢN NHỮNG SÁCH CÓ GIÁ TRỊ
IN ĐẸP, ĐÚNG HẸN, GIÁ KHÔNG ĐẮT

PHẢI CÓ GIẤY, VÍ, SẮC

CỦA NHÀ

**NGUYỄN
MẠC**

69, AVENUE PAUL DOUMER — HAIPHONG

THÌ CÁI TẾT MỚI VUI

Chúa xuân ở đâu

*Xuân đã tới, các bạn trang
điểm sắm sửa để đón chúa
xuân nhưng chúa xuân ở đâu?*

MUỐN GẶP CHÚA XUÂN
CÁC BẠN HÃY ĐẾN

MỸ - NGỌC

24 — RUE LAGISQUET — HANOI

Vì Chúa Xuân
ở luôn đây trong ba ngày Tết

ROBERT BEAU

JOAILLIER

MỜI VỀ MỘT LÔ CÁC ĐỒNG HỒ
LÀM TẠI THUY-SĨ KIỀU TỐI TÀN

LONGINES

ROLEX

STUDIO

JUDEX

MOVADO

OMEGA

VULCAIN

HANOI

HAIPHONG

GIẤY

Ata

BỀN

ĐẸP

RẺ

CÓ ĐẠI LÝ KHẮP ĐÔNG DƯƠNG

Pharmacie J. MUS

RUE CATINAT — SAIGON

R. BONNIOT

EX. — INTERNE DES HOPITAUX DE PARIS
PHARMACIEN DE LA FACULTÉ DE PARIS

LÀ MỘT HIỆU THUỐC LỚN NHẤT Ở NAM KỲ
Chính chủ nhân tiếp khách — Thuốc mới ! Giá rẻ !